

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și D-r GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂȚIANU, D-r I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, D-r I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. D-r ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, D-r C. LEONTE, Prof. D-r DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. D-r N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, D-r L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. D-r G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, ȘT. ȘENDREA, SEVER TIPEIU, Prof. D-r G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEI».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

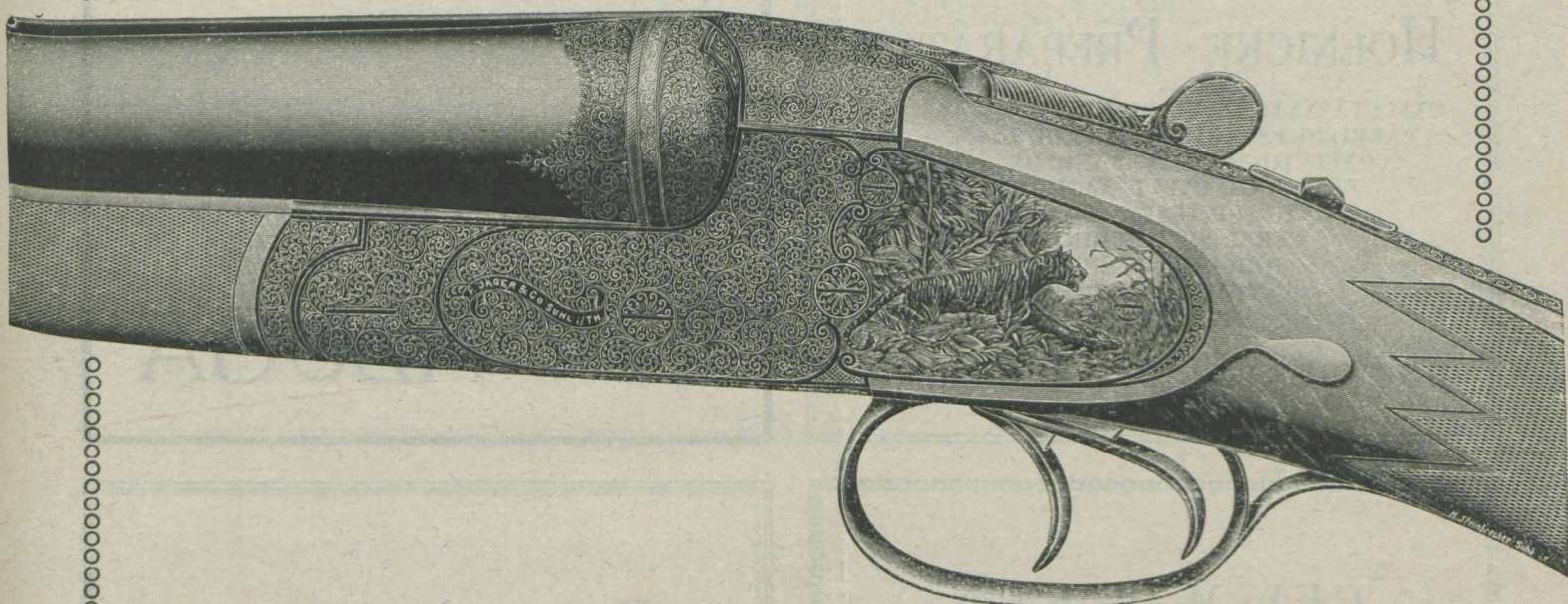
Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de biurou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicatelor „exceptional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

ARMĂ DE VĂNĂTOARE

*Cu 2 țevi pentru alică cal. 12,
de fabricație «MEFFERTH»,
fără cocoșe, oțel KRUPP-
FLUSSTAHL, foarte bine
conservată, țevi de 70 cm.*

TIR FOARTE BUN ȘI SE GĂSEȘTE DE VÂNZARE
LA «UNIUNE» CU PREȚUL DE LEI 8.000,—

HOENICKE PREPARATOR

EXECUTĂ NATURALIZĂRI (IM-
PĂERI) DE PASĂRI ȘI MAMIFERE
CONFECTIONEAZĂ BLĂNURI DE
VÂNAT CU CAPUL NATURALI-
ZAT. MONTEAZĂ COARNE DE
CERBI ȘI CĂPRIOR. VOPSEȘTE
ORICE FEL DE BLĂNURI. FURNI-
ZEAZĂ COLECȚIUNI ZOOLOGICE
PENTRU MUZEELE ȘCOLARE

BUCUREȘTI, STR. MONETĂRIEI, 6

CEL MAI BUN

ULEIU DE ARME

„ANTINITROL“

încercat și găsit bun, pe dome-
niile regale, în urma ordinului
Oficiului Vânătorilor Regale

SINGURUL PRODUCĂTOR
IN ROMÂNIA MARE

Inginer

Albert Schaefer

Sibiu

De vânzare la „Uniune“

B E Ț I

BERE

AZUGA

De vânzare

Un câine SETER-GORDON
2 ani, dresat. A se adresa
D-lui Maior Atanasiu, Giurgiu

De vânzare

1) 500 tuburi goale cal. 8, pen-
tru armă de vânătoare cu alică.
2) 300 tuburi goale cal. 12, lungi
de 70 mm. împreună cu 500 capse
A se adresă la «UNIUNE»

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERȚ
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

CARTUȘE MANNLICHER SCHÖNAUER

Calibru 8

Incărcat cu pulbere Rottweil No. 5, se găsesc 200 bucăți de vânzare la „UNIUNE“ pe prețul de lei 25 bucata

Cunoașteți preparatele mele de naturalizare?

Pentru o asemănare perfectă după natură și o durabilitate continuă preiau orice garanție

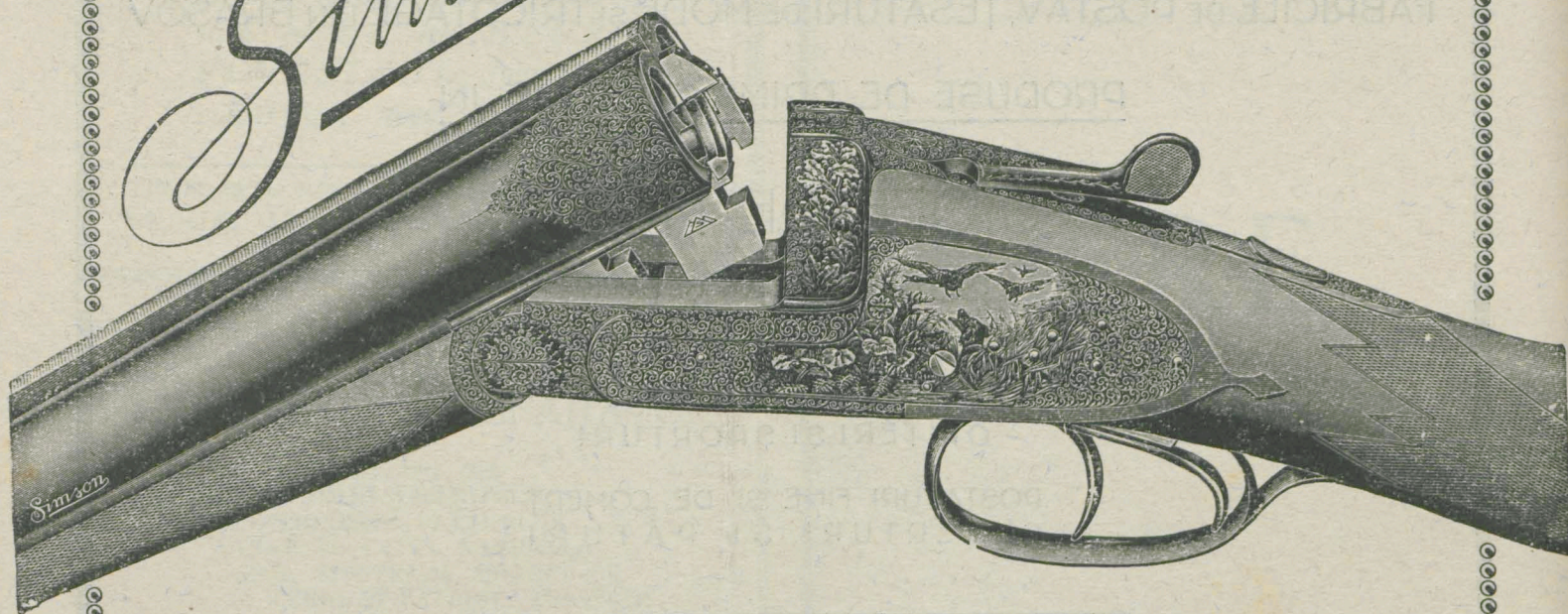
Impăetor
Richard Hönike
PREPARATOR - NATURALIST
MUZEUL DE ISTORIE
NATURALĂ

ȘOS. KISSELEFF, 1. (între orele 8-1 a. m.)
Membrii «UNIUNEI» beneficiază de o reducere de 10 la sută asupra prețurilor.

Simson

Marca Fabricii

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibru mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări aquatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

C O N T R I B U Ț I U N I

de Căpitan Th. Maiorescu

I «Ridendi castigat mores»

Noul suflu, menit să învieze conștiințele vânătorești și să împodobească cu arabescuri frumoase și necesare, primitiva alcătuire vânătorească dela noi, ne-a purtat mințile către o apropiată și reală îndreptare a vechii stări de lucruri — Doamne! — atât de dăunătoare nouă.

S'a desprins clar aceasta, din interesul cu care s'a urmărit în paginile «Revistei Vânătorilor», articolele privitoare la modul cum ar trebui organizate «Societățile de Vânătoare», interes dovedit prin chiar cantitatea articolelor scrise pe această temă, de sigur nu fără folos.

Numai că, în fața constatării dureroase a perpetuării unui vechiu obicei — plăcerea caracteristică a românului să discute orice, oricum, interminabil — ni se cam strânge inima, străpunsă de îndoială.

Chiar așa! Fără să-mi treacă prin minte să polemizez cu vreunul dintre camarazii binevoitori cari au ajutat cu scrisul d-lor la «soluționarea» acestei chestiuni, totuși nu mă pot oprî să-mi arăt o nedumerire.

În noua lege a vânătoarei — foarte frumoasă lege — s'a schițat precis, cum trebuiesc organizate aceste societăți, așa că mă întreb la ce bun să căutăm forme noi?!

Dar, mi se va răspunde, noi urmărim formarea unui vânător «tip», vânător care să cunoască toate regulile teoretice și practice ale vânătoarei, vânător care să filozofeze vânând, astfel că la săvârșirea sa din viața pă-

mântească, să fie condus la locașul de veci purtat pe brațe de sălbăticiunile pământului, recunoscătoare, așa cum vedeam în pozele de pe la anticari, în vremea copilăriei. — Dovadă că ideea ocrotirii preexistă în cugetul poporului.

Să trecem însă, deocamdată, la propunerile făcute, mai toate la fel, ca să vedeți și d-voastră minunăție: așa de exemplu, se zice: nimeni să nu fie admis în societățile de vânătoare, decât pe baza unui certificat constatator al aptitudinelor și cunoștințelor sale vânătorești, eliberat de comisia județeană, etc., etc., sau de meșterul la care a ucenicit, sau de o comisie arheologică, sau, în sfârșit, de moașa comunală pentru comunele rurale, ș. a. m. d.

Ca și cum ne-am afla în Indiile Engleze și ne-am propune să civilizăm forțat, indigenii vânători de albi — o ipoteză. Dar să vedem unde duce această părere.

Vine un tânăr la d-ta, președinte al Soc. X de vânătoare. — «D-le Președinte, sunt... cutare și cutare, și vreau să mă fac vânător!»

— «Bine, nenișorule», — îi răspunzi — dar știi ceva carte? Ai citit ceva? Ai idee de botanică? — vorba românului —!»

— «Nu! dar... cu bunăvoință, vocație și răbdare, ce nu face omul?»

— «Așa? Bun! Să te duci «neică» să înveți, și apoi vii la comisie.»

— «Să învăț, d-le președinte, dar nu știu pe ce manual?»

— «Dacă nu știi, nici eu nu știu! Știu atâta numai, că dacă nu știi, te trânteste comisia și te-ai ras».

— «Dar, d-le președinte, eu vreau...».

— «A! stai! apropos! Du-te ucenic la d-l Y. E «maestrul». Te va învăța el — că știe multe!»

Și bietul tânăr pleacă, d-lor, la d-l Y care, grav, îl primește, îl supune unui interogator minuțios—dacă are vreme, concediindu-l apoi, cu recomandăția să maidea pe acolo.

În urmă, maestrul, amărît se vaită: «Dracul mi l-a mai adus și p'ăsta pe cap! Auzi colo, după toate necazurile mele, să-mi pierd vremea și cu el». Nu s'a terminat însă nici aci.

Presupunând că «maestrul» adept al inițierii pe cale vizuală, îl ia la vânatoare.

Vine un paznic public. — «Dar d-ta? — Unde îți este permisul?»

— «N'am, d-le! Sunt ucenic.»

«Așa este», întărește maestrul!

— «Ce tot vorbești d-ta, d-le? Legea e clară: «Nimeni nu poate vâna decât pe baza permisului legal și pe terenurile societății sale». Ori, d-ta îmi înșiri la baliverne?! Auzi colo! Permis nu, — societate ba! Ce mai încolo și încoace, ești braconier.» — Și-i arde un proces-verbal de braconaj.

Epilogul iată-l. — Bietul om se duce acasă și pe ciupite, sângerează când și când, câte o lighionă până se desăvârșește în arta... braconajului, când vine în fața comisiei... de judecată..., care-l consacră ca atare... dacă are noroc. Ați văzut?

Aci duc propunerile pripite, neînsoțite de soluții practice.

Dar atunci ce este de făcut?

Să lăsăm legea așa cum este, convinși că e suficient cugetată.

Să stăruim în aplicarea ei, fără menajamente față de nimeni, în orice împrejurare.

Iar pe cei tineri cari, învinși de puterea lăuntrică, atavică și pătimașă a vânătorei, vin să ceară ajutorul nostru, să-i primim cu brațele deschise, în societate.

Acolo, în mijlocul societății, la adunări și vânători se însăilează frumoase povestiri de vânatoare, multe pline de peripeții aspre și înfricoșătoare, altele duioase, din care orice ureche înfrigurată de noviciat va prinde, cu siguranță, tot ce este bun. Acolo, vor învăța camaraderia solidarizantă în nevoi și greutăți, și vor măsura imensa binefacere a unei inimi, larg înțeleghătoare și altruistă.

Și de acolo vor ieși, ca și veteranii de azi, fără comisii, promoții civilizate aplicate desăvârșit și în acest domeniu.

Pentru că, mulți chemați dar puțini aleși!

Din aceia, al căror aluat nu-i plămădit să rodească, nici comisiile, nici teama de examene, nici catechismele vânătorești și nici un alt coercitiv, nu va putea scoate decât niște «inutili», iar greutățile întâmpinate în viața vânătorească, ușor vor osteni și elimina pe aceia, în inimile cărora, în locul focului sacru dăruit de «zeița pătimașă», arde flacăra «efemeră» a «snobismului oportunist».

Mai înainte însă, inițiativa scoaterii unor manuale, care să cuprindă cunoștințe cynegetice ample, puse la îndemâna tuturor, în românește și pe un preț convenabil, ar trebui să facă un punct de onoare pentru bătrânii vânători și autoritățile interesate.

Din pagini sincere, trase — după cum arătam — din experiența veche a veteranilor vânătorei, cât de luminoasă s'ar desprinde o tradiție vânătorească românească?!

Ce ar fi, d-lor vânători, dacă din experiența d-voastră ați dăruit câteva pagini, acestui scop frumos și util?

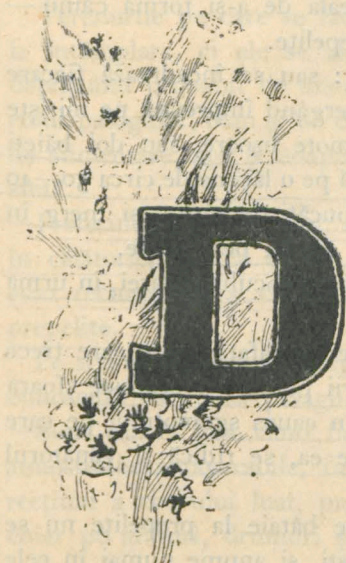
CONCURSUL ASUPRA „PREPELIȚEI“

Premiul I decernat de D-l Dr. L. Skupiewski, în valoare de Lei 2.000.

PREPELIȚA

(SFÂRȘIT)

de Honoriu Bănescu, Pitești

DACĂ considerăm prepelița în momentul sosirii ei în țară, adică în luna Maiu, când tot câmpul nu prezintă alt aspect decât acela al ierbei verzi, pe care prepelița nu o deosebește de este grâu, orz, ovăz, porumb sau fân — ceace o

determină pe ea în alegerea locului un de să se fixeze este o singură considerațiune, pornind din instinctul de conservare: aceea de a se putea ușor și bine ascunde, pentru a se apăra de atâția dușmani ai ei.

Și cum în acest timp, dintre culturi cea mai avansată ca creștere și care poate oferi cel mai bun adăpost este grâul, în mod firesc cel mai mare număr de prepelițe se stabilesc în grâu, restul în fânețele bine crescute și în mod excepțional prin unele orzuri mai ridicate. Porumbul ca și toate celelalte culturi sunt așa de puțin avansate, că ele nu pot oferi prepelițelor locul de adăpost și ascunderi, pe care îl caută. Iată dar pentru ce prepelițele se fixează în marea lor majoritate numai în grâu și fânețe.

Odată ce s'a fixat și și-a făcut cuibul, prepelița nu-și mai schimbă locul decât în mod excepțional, cum am arătat mai sus.

Dacă considerăm prepelița după 15 August, când începe sezonul vânării ei, atunci constatăm următoarele în ceace privește preferințele ei.

Miriștele de grâu sunt punctul de atracție al tuturor prepelițelor într'o regiune, și explicația faptului acesta este foarte ușoară și naturală.

Aceste miriști sunt pline de boabe de grâu, care constituie hrana de predilecție a lor în această epocă.

Dacă o miriște este bine acoperită, având pazele tăiate înalt și fiind crescute ierburile dese și înalte, în o asemenea miriște vei găsi prepelița toată ziua.

Dacă miriștele sunt mai puțin îmbrăcate, în acest caz prepelița este toată ziua în porumburile, mohoarele, nutrețurile sau pârloagele bine îmbrăcate din vecinătate și către seară după ora 5—6 încep a ieși la miriștele de grâu pentru hrană, unde stau toată noaptea și dimineața până la ora 7—8, când se retrag iarăși în culturile înalte inconjurătoare.

Venirea și plecarea din miriște se face fie pe picioare, fie în sbor, după distanța la care se găsesc de miriște.

Pe miriștele de ovăz nu vei găsi niciodată prepelițele, chiar dacă ar fi bine îmbrăcate, cu singura excepție a cazului când o miriște de ovăz bine îmbrăcată s'ar găsi în vecinătatea unei miriști de grâu sau de meu neîmbrăcată.

În acest caz toate prepelițele care se hrănesc obișnuit pe miriștea de grâu sau meu, se vor retrage în timpul zilei în miriștea de ovăz vecină, unde vor găsi posibilitatea de a se ascunde bine. Miriștele de meu la sfârșitul lunii lui August și în cursul lunii lui Septemvrie, când meu este în copt, sunt deasemeni puncte de foarte mare atracție pentru prepelițe.

Pe asemenea miriști se găsesc obișnuit concentrate seara și dimineața prepelițele de pe o mare suprafață din jur.

În suprafețele mari de păioase în care lanurile de grâu alternează cu cele de orz și ovăz și în care porumburile se găsesc la distanțe prea mari, prepelițele din lanurile de grâu târcave (neîmbrăcate), se retrag obișnuit în timpul zilei, fie în miriștele de ovăz, sau orz bine îmbrăcate, fie pe mejdinele despărțitoare ale miriștelor, care de cele mai multe ori sunt bine acoperite, având măracini și ierburi mari crescute unde ele se pot ascunde bine și adăposti.

Punctele de miriști pe care a crescut pământul, pârloagele bine îmbrăcate și acoperite cu măracinișuri ca și pârlurile de lăstaruri de tufă, sunt adevărate centre de concentrare ale prepelițelor în asemenea regiuni.

În porumburi în mod obișnuit prepelițele se concentrează în jurul mejdinelor despărțitoare ale lanurilor, așa încât pentru a găsi prepelița în porumburi, cel mai bun procedeu este a o căuta în lungul mejdinelor lanurilor de porumb din jurul miriștelor de grâu sau meu, iar dacă lanurile de porumb sunt prea mari și multe, vom constata că de ce ne vom depărta de miriști, vom găsi prepelițe mai puține.

Lucrul se explică prin aceea că prepelița care pleacă din miriște pe picioare, nu se duce mai departe în porumb de prima mejdină, iar cele care pleacă în sbor nu se duc nici ele mai departe de a 2, 3, și a 4-a mejdină, decât dacă au fost speriate de ceva și au fost astfel silite de a lua un sbor mai lung.

Se pot găsi prepelițele și risipite prin porumb, pe întreaga suprafață a unui lan de porumb, dar aceasta numai în porumburile bine îmbrăcate cu mohor sau mohor amestecat cu iarbă cu foaia lată și umbroasă, sub care prepeliței îi place a sta în cursul căldurii zilei.

Se mai pot găsi deasemeni risipite pe toată suprafața unor lanuri de porumb chiar neacoperite îndeajuns în caz de pasagii, când se întâmplă ca un pasaj de prepelițe să cadă fără alegere pe orice locuri.

Vânătorul prepeliței la noi deși legal se deschide la 15 August, nu trebuie început în nici o regiune la acea dată, ci cu 10, 15, 20 zile mai târziu, — după regiune, deoarece la această dată prepelița nici cea bătrână și

nici mai ales puii nu sunt încă bine formați pentru a-ți da satisfacția întregă a vânatului ei.

Pentru regiunea în care în mod obișnuit vânez eu prepelița — sudul județelor Dâmbovița și Argeș și nordul județelor Vlașca și Teleorman, — data dela care înainte poți merge cu toată încrederea la prepelițe este 27—28 August.

Numai după această dată vei găsi prepelițele pe deplin formate pentru vânat.

Cele bătrâne nu vor mai prezentă urmele clocitului, iar puii aproape de aceeaș mărime cu cele bătrâne, nu îi vei mai putea distinge după sbor de cele bătrâne. Luate în mână, și unele și altele, ele se prezintă pline, rotunde, bine îmbrăcate și grele «ca piatra», cum se zice în limba vânătoarească.

Foarte rare vor fi cazurile de a mai întâlni cloști sau pui ca nuca.

Puii, fiind destul de mari, s'au despărțit de cele bătrâne și nu îi vei mai găsi grămadă sburând câte 7, 8, 10 dintr'un loc, ci îi vei găsi răspândiți pe o suprafață mai mare, putând să-i scoli rând pe rând, dacă ai un câine pe care îl stăpânești.

Fiecare prepeliță sculată are sborul plin, puternic, fără ezitare, sgomotul produs de aripi este mare din cauza greutateii corpului, ținta pe care o prezintă este o țintă clară și care îți face plăcere.

Numai o vânătoare de prepelițe la care nu vei ridica decât asemenea exemplare de prepelițe, poate satisface pe un adevărat vânător, pe care nu poate decât să-l indisponă văzând sburând cloști care ezită a se ridica și dacă se ridică zboară jos, chemându-și puii și lăsându-se la câțiva metri pentru a se ridica din nou, urmată de un șir de 7—8—10 pui, cari se ridică sfârșind greu din aripi și picând la 10, 20 și 30 metri din nou în miriște.

Deaceea vânătorul conștiincios nu trebuie să plece la prepelițe nici chiar după deschiderea legală în primele zile.

Totul depinde bine înțeles de regiunea în care te găsești. Sunt unele regiuni în care poți vâna prepelița în bune condițiuni la 7—8 zile după deschidere, sunt altele în care nu o poți găsi în bune condițiuni decât după 1 Septembrie.

Adevăratul vânător cunoscându-și regiunea va ieși la vânatul prepeliții numai atunci când va ști că nu va merge să vâneze cloști și pui ci «prepelițe».

Pentru vânatul prepeliței în condițiuni bune și în acelaș timp plăcute, se cere ca la ora 5—6 dimineața să fi intrat în căutare, pentru a o suspenda la ora 8—9 și a o relua după ora 5 seara.

În aceste ore prepelița se găsește pe miriștele de grâu și meu chiar mai (târcave) neîmbrăcate.

Către seară câinele trebuie ținut cât mai aproape, de oarece prepelițele se ridică ușor, fără a răbdă aretul câinelui.

În zilele noroase și răcoroase — după ploi mai ales — se poate căuta cu succes prepelița și după orele 8—9 dimineața și înainte de ora 5 seara, însă bineînțeles numai în miriștele înalte și bine îmbrăcate, sau în porumburi și pârlouge deasemeni bine îmbrăcate.

Deși foarte rar, totuș se practică — de sigur de cei cari nu vor să-și dea osteneala de a-și forma câinii — vânătoarea cu bătaiași la prepelițe.

Ea se face în două feluri: sau se încadrează fiecare vânător între doi bătaiași, mergând împreună pe miriște sau prin porumburi cu sgomote ușoare, sau doi băieți țin de capete o sfoară groasă pe o lățime de circa 30—40 metri, pe care sunt legate bucăți de hârtie, și merg în lungul miriștei târind cu ei sfoara pe miriște.

Vânătorul merge în dreptul mijlocului sfoarei, în urma ei cu un pas sau doi.

Toate prepelițele aflate pe suprafața peste care trece sfoara, atât din cauza mișcării pe care o produce sfoara în păiușul miriștei, cât și din cauza sgomotului pe care îl produc hârtiile agățate de ea, se ridică și vânătorul poate trage fără nici o jenă.

Bineînțeles că acest fel de bătaie la prepelițe nu se poate practica decât în miriști, și anume numai în cele cosite cu secerătoarea.

Primul sistem când se întrebuințează în porumburi este foarte periculos, dacă porumburile sunt mari, căci se poate ca un bătaiaș nepăstrând linia și vânătorul fiind puțin atent, să-l facă prepeliță!

Eu unul sunt cu totul contra acestor feluri de vânătoare, chiar pe miriște.

Aceasta pentru considerațiunile ce am arătat mai sus, asupra ceea ce cred eu că trebuie să fie vânătorul.

A crește și forma un câine de aret, este cred eu, una din primele îndatoriri ale unui suflet de vânător.

A împușca prepelița la bătaie, este a fi lipsit de unul din elementele care poate contribui într'o mare măsură, la completarea satisfacției ce trebuie să ai într'o asemenea vânătoare: câinele, cu toate mulțumirile pe cari ți-le poate procura, darurile cu care natura l-a înzestrat și iscusința pe care educația ta i-a dat-o.

Din punctul de vedere al rezultatelor, vânătoarea cu bătaia nu este condamnabilă, ea neputând da niciodată rezultatele care le dau bătaiele de iepuri și nefiind deci distrugătoare.

Pentru un vânător, a vâna prepelița cu câinele este chiar necesar pentru formarea câinelui.

În adevăr prepelița în afară de faptul că este vânatul la care nu te poți duce fără să nu vii cu câte ceva în geantă, în afară că este cel mai la îndemâna tuturor, în afară că este cel mai savuros la mâncare — oricum ar fi pregătită cu varză, pilaf sau la frigare presărată cu mălaiu, — este și vânatul care ne dresază câinii.

Nu am cuvinte să recomand colegilor vânători, cari voesc să aibă un câine complet dresat, de a-i face cel puțin următoarele două ședințe la prepelițe.

Una la sfârșitul lunii Maiu sau începutul lunii Iunie, în fânețuri, alta în luna Iulie pe miriștele de grâu înainte de a se ridica clăile. Detaliile acestor ședințe neîntrând în cadrul prezentei, mă rețin a le da.

Cele mai frumoase zile de vânătoare la prepelițe sunt cele în care ai șansa să dai peste pasagiile de prepelițe.

În mod obișnuit la noi la începutul lunii lui Septembrie încep pasagiile de prepelițe. Rânduri, rânduri — după cum au venit — tot așa pleacă prepelițele dela noi.

În drumul lor aceste pasagii au opriri.

Terenurile pe care se fac aceste opriri nu sunt luate la întâmplare, ci ele se aleg de către pasagii, alegerea depinzând probabil de situația lor față de direcția sborului pasagiilor, cum și de condițiunile favorabile sau nu de alimentare, apă și adăpost, pe cari terenurile le prezintă.

Preferințele prepelițelor asupra terenurilor de oprire în călătorie, fac ca să fie anumite regiuni în țară care sunt recunoscute și consacrate ca regiuni de pasagii de prepelițe.

Pe aceste terenuri se merge la sigur la pasagii în epoca cunoscută ca epoca pasagiilor.

Sunt cazuri însă când fie din cauza unor condițiuni atmosferice nefavorabile, fie din cauza unei greșite direcțiuni a sborului luat, prepelițele cad în orice locuri, chiar pe arături, drumuri și în orașe.

Sunt foarte multe cazuri citate când fie dintr'o cauză, fie din alta un pasaj de prepelițe trecând în raza unui oraș, prepelițele ameițite de lumina vie a orașelor (iluminate cu electricitate) au căzut în număr mare pe străzi, lovindu-se de case, stâlpi și sârme și au fost adunate cu mâinile de trecători.

Bine înțeles că acestea sunt simple întâmplări excepționale, marea majoritate a pasagiilor urmându-și mersul regulat către ținta călătoriei lor.

Căzând peste un pasaj un vânător are satisfacția de a-și termina repede cartușele, fără multă căutare și oboseală și de a trage numai în bucați alese, deoarece în călătorie nu pleacă nici cloștile, nici puii, ci numai prepelițele pregătite pentru călătorie, adică îngrășate suficient pentru a-și avea rezerva alimentară necesară unei lungi călătorii.

Aldrovande ne spune că în anumite regiuni grăsimea de prepeliță se topește separat și se folosește de bucătări pentru aseasonare.

La noi prepelițele în epoca pornirii în călătorie ajung la o grăsime extraordinară.

Dacă vânezi în timp călduros și cu soare, trebuie să ai grije a așeză astfel fileul ca să nu fie bătut de soare, altfel grăsimea prepelițelor topindu-se de soare îți unge fileul.

În această fază prepelița friptă la frigare și presărată cu mălaiu constituie cea mai delicioasă friptură.

Friptă în bune condițiuni, se topește în gură.

Se gătește în multe feluri, deoarece este cel mai răspândit vânat în vechiul continent și preparația ei diferă dela popor la popor.

Ea se găsește în toată Africa locuită, până la capul Bunei Speranțe, în întreaga Europă și în Asia până pe coastele Japoniei și ale Chinei.

Chinezii prind prepelițele bărbați și îi cresc în anumite condițiuni, servindu-se de ei ca distracțiune și punându-i să se lupte între ei.

În acest scop îi poartă cu ei în niște mici punguțe, și stăpânii întâlnindu-se în localuri publice îi scot împreună cu un fel de arenă anume preparată, pe care se pun luptătorii față în față și se provoacă cu anumite mijloace.

După luptă fiecare își ia luptătorul și noui lupte se angajează între alții.

De multe ori pe aceste lupte se fac mari pariuri, jucându-se sume mari.

Sunt anumiți învingători cari au un adevărat renume printre chinezi.

Acest fel de distracțiune se pare a fi fost în mare cinste și la Greci și Romani.

Solon îndemnă ca copiii să asiste la aceste lupte pentru a lua lecții de curaj, iar la Romani se citează un caz în care Împăratul August a pedepsit cu moartea pe un Prefect din Egipt, fiindcă a cumpărat și i-a servit la masă o prepeliță, care câștigase o celebritate prin victoriile sale.

În privința măsurilor de ocrotire ce ar mai fi de luat, pentru acest vânat delicat, savuros la mâncare, la îndemâna tuturor, și care în acelaș timp este vânatul la care vânătorul își formează deplin câinele său, aș avea numai următoarele două propuneri de făcut:

I. În țară prin toate mijloacele să se ajungă la respectarea strictă a dispozițiunilor actualei legi de protecție a vânatului, cari sunt destule pentru a-i asigura ocrotirea la care are dreptul.

II. Prin înțelegeri intervenite între «Uniunea Generală a Vânătorilor din România» și între asociațiuni similare din țările în care se practică mijloacele de vânătoare dezastruoase de care am vorbit mai sus, să se ajungă la oprirea acestui fel de vânătoare.

Prin deciziunile d-lui ministru al Agriculturii și Domeniilor cu No. 14673 și 14672/1926, date pe avizele Consiliului permanent de vânătoare, s'a aprobat pentru anul acesta, în toată țara, ca vânătoarea iepurilor să se prelungească până la 15 Ianuarie, vânătoarea potârnicilor să se oprească pe ziua de 1 Noemvrie, iar în comunele Zlatna, Măgărei și Fischer din jud. Târnava-Mare, să se lase liberă vânătoarea iepurilor, cu restricțiunea ca Inspectoratul de vânătoare al județului să fixeze numărul iepurilor ce pot fi împușcați.

D. G. St. B.

de Inginer Alex. Andrei, Caransebeș

«*Deutsches Gebrauchshund-Stammbuch*». (D. G. St. B.) se numește registrul de origine al câinilor de aret germani, care cuprinde în sine pe toți acei câini de aret de orice rasă, care corespund acelor cerințe ce caracterizează pe câinii de aret de utilitate multiplă (Gebrauchshund) și cari dovedesc această calitate a lor printr'un premiu cel puțin al 3-lea, câștigat la vr'un concurs aranjat de «*Verband der Vereine für Prüfung von Gebrauchshunden zur Jagd*» (Uniunea Societăților pentru Examinarea Câinilor de Vânătoare de Utilitate Multiplă).

Înainte de a arăta atât rostul sus amintitei Uniuni, cât și pe acela al registrului ei — de o importanță covârșitoare pentru chynologia vânătoarească, — vreau să anticipez o mică lămurire.

Sunt convins, că mulți vânători se vor întrebă asupra importanței speciale pentru România a existenței D.G.St.B-ului.

Iată de ce mi-am propus să tratez această chestiune în cadrul Revistei noastre.

Am arătat într'un alt loc necesitatea, ce are vânătorul de a posedă un câine de aret de utilitate multiplă, pentru a putea exercita vânătoarea în mod corect și în deosebi în mod uman.

Ori, câini de aret de utilitate multiplă — așa cum îl reclamă principiul corectitudinii și al umanității în exercitarea vânătoarei, — numai în Germania și numai în acele țări din Apus îi găsim, a căror asociații vânătoarești și chynologice fac parte din *Uniunea Asociațiilor pentru Câinii de aret de Utilitate multiplă*.

Și cum și nouă, vânătorilor din România ne sunt necesari asemenea câini, este util și necesar ca să știm, ce anume material să ne luăm și ce anume garanții ne prezintă D. G. St. B. relativ la calitățile acelor câini, pe care ni-i aducem din Germania. Pe de altă parte rezultatele concrete obținute în Germania în urma activității *Uniunii Asociațiilor pentru Examinarea Câinilor de Aret de Utilitate Multiplă*, precum și activitatea ei până astăzi, nu poate decât să ne servească drept model pentru a ști ce trebuie să facem, ca să înzestrăm pe vânătorii noștri cu câinii al căror renume — în urma calităților lor superioare — a trecut nu numai peste țări, dar și peste continente.

Un alt scop ce am mai avut scriind aci este acela, ca să arăt vânătorilor noștri cari nu cunosc rasele de câini

de aret germani și cari totuși îi arată pe aceștia într'o lumină cât se poate de inexactă, — publicând chiar neadevăruri în legătură cu calitățile lor, — care anume sunt calitățile acestor câini.

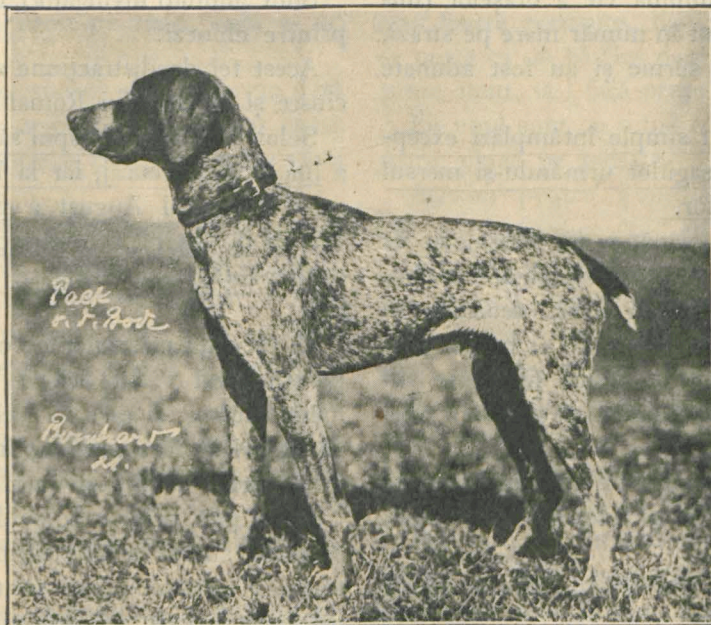
Germanii avuseseră pe la mijlocul secolului al XIX-lea și înainte de această dată un prepelicar numit *Deutscher Hühnerhund*, greoi și cam slab în privința calităților lui de specialist prepelicar, dar foarte bun pentru urmărirea cu nasul la pământ a vânatului rănit refugiat precum și pentru aportarea acestuia, și care mai avusese și calitatea deosebită de a fi dârz față de vânatul răpitor.

Afară de acest câine mai avuseseră ei diferite variații de câini de aret, — după regiuni, dar care în linii generale prezentau aceleași calități.

Pentru vânătorile de baltă eră specialist «*Polnischer Wasserhund*»-ul, un strămoș al actualului câine de aret german cu părul aspru.....

■ Venise și pentru Germania epoca pointerului și a câinilor de aret englezi în general.

Toată lumea vânătoarească germană căuta să-și facă rost de un câine englez cu mirosul fenomenal și cu cheta necunoscută de ei până atunci. Nemții crezuseră ca să formeze din acești câini, niște câini de utilitate multiplă cu calități excepționale. N'au reușit: câinii englezi cu calitățile lor

„Pack von der Bode“, D. G. St. B.

prășite și moștenite de secole întregi, — deci cu calități fixe, — nu se pretau în practică vânătorului și försterului german, care n'avea posibilitatea să-și țină decât un singur câine și care pretindea, ca tovarășul său nu numai să pondeze potârnichea la distanțe mari, dar să urmărească și vulpea rănită dincolo de orice obstacol, ca subarboret, spini, etc., s'o omoare și s'o aducă vânătorului, iar atunci când i-se dădea ocazia ca să facă execuțiuni de limier, să-l înlocuiască cu succes pe acesta; și însfârșit atunci când voia să vâneze la baltă, englezul «să fie ca la el acasă» și la acest fel de vânătoare. Ori, aceste lucruri degeaba le-a pretins dela câinele englez; calitățile pointerului precum și părul lui mărunț și fin nu erau potrivite pentru asemenea execuțiuni. Iarna nu rezistă la frig, iar vânătorul german și försterul eră și iarna și vara în libertate, având nevoie de câine.

În apă rar intră oaspele englez, iar față de vânatul răpitor eră în general indiferent. Cu entuziasmul, cu

care a fost primit la început câinele englez în Germania, cu aceeaș decepție a fost părăsit de către aceia, cari întrebuițau acești câini nu numai pentru vânarea potârnicilor, dar și pentru vânătoria de orice fel și în orice anotimp ¹⁾).

Altă soluțiune trebuia găsită, pentru ca vânătorul german «weidgerecht» (corect) până la extrem, să-și poată satisface exigența sa în privința acelor calități și execuțiuni ale tovarășului său, care îi dădeau posibilitatea să vâneze astfel, ca obiectul îndeletnicirii lui, — vânatul — să sufere cât mai puțin posibil, îndeosebi atunci, când acesta în urma unei împușcături rău aplicate, se refugiază rănit.

Vechiul câine german era moale din fire, căuta la trap și avea simțul mirosului puțin dezvoltat. Câinele englez avea cu prisosință toate calitățile cu care câinele de aret german era mai puțin înzestrat, dar îi lipseau calitățile aceluia în privința utilizării lui multilaterale.

După aceste încercări cu câinii englezi — terminate cu un eșec general, — a început renașterea câinilor de aret germani, din imboldul puternic al lui Hegewald, secondat de maestrul Oberländer ²⁾; s'au selecționat cei mai buni câini dintre cei vechi și s'au regenerat cu sânge de câini englezi; s'a creat apoi pudel-pointerul din selecțiunea cățelilor proveniți din încrucișarea de pudel cu pointer.

Apoi în urma propunerii lui Hegewald și Oberländer, a luat ființă «Uniunea Asociațiilor pentru Examinarea Câinilor de aret de Utilitate Multiplă cu D. G. St. B.», care, în urma dezvoltării ce i-s'a dat, are astăzi afiliate peste 100 de societăți, cu 30.000 membri.

Tendința a fost crearea unui câine de aret, care să întrunească calitățile excepționale în privința simțului mirosului și în privința rezistenței și a ardoarei ce posedă pointerul, împreunate cu însușirile bune ale câinelui de aret german în privința urmăririi cu nasul la

pământ a vânatului rănit refugiat, precum și în ceea ce privește ura față de vânatul răpitor și a pasiunii lui de a lucra la baltă, putând rezista la intemperii de orice natură.

Astăzi D. G. St. B. este un factor important în chynologia mondială. Ea are ca deviză: «Zucht nach Leistung», adică «prăsilă după capacitate, după calitate».

Aceasta este deosebita importanță a D. G. St. B.-ului. Alte matricole și registre de origine n'au în vedere decât forma, indiferent de calitate. Așa fiind, un câine de aret posedând un peșigree în care figurează ca antecedenti câini înscrși în D. G. St. B., și anume sunt trecuți cât mai mulți antecedenti din aceștia, prezintă garanția că și el posedă calitățile naturale, inerente unui câine de utilitate multiplă și deci poate fi utilizat ca atare. Aceasta rezultă în urma faptului dovedit, că un individ moștenește calitățile părinților și aceasta cu atât mai sigur, cu cât are mai mulți antecedenti cu calități analoage. Câinii intro-

duși în acest matricol sunt toți câini, cari au trecut examenul cerut de către Uniune și despre care tratez mai la vale.

Nu vreau să ocup prea mult loc în cadrul acestui număr de revistă, dar nu vreau nici ca articolul de față să fie întrerupt pentru a fi continuat într'un număr viitor și de aceea mă mărginesc a spune numai esențialul asupra chestiunii ce tratez.

Faptul că Uniunea Asociațiilor pentru E. C. A. de U. M. aranjează anual concursuri prin diferitele societăți ce îi sunt afiliate, contribuie la punerea la dispoziție pe

seama vânătorilor, a unui număr de câini cu calități și aptitudini ce sunt necesare câinilor de aret de utilitate multiplă, astfel că prășitorul de câini va putea întrebuițea pentru prăsilă indivizi potriviți, proveniți și ei din antecedenti trecuți în D. G. St. B., fixând astfel calitățile acestor rase de câini.

În anul 1925, au fost înscrși în volumul 24 al D. G. St. B. un număr total de 358 câini de aret, dintre cari 165 câini de aret germani cu părul scurt, 152 cu părul aspru, (Drahthaarige), 17 pudel-pointeri, 11 câini de aret germani cu părul țepos (Stichelhaarige), 7 cu părul lung, 4 griffoni și 2 Weimaraneri, fiind aranjate 48 concursuri.

La asemenea concursuri pot lua parte câini de aret de orice rasă. Până astăzi, afară de câinii de aret de rasă germană, numai un singur pointer și un singur setter Gordon au fost înscrși în D. G. St. B. cu un premiu al II-lea, respectiv al III-lea.

„Prinț de Bihor“

Crescător: Coloman Szabo. Proprietar: Ing. Alex. Andrei

¹⁾ Câinele de aret universal este un câine de aret, care ca tovarăș permanent al vânătorului, îl însoțește pe acesta la orice fel de vânătoria (la câmp, la pădure, la baltă, la vânătorile cu gonaci, la pândă, etc.), în orice anotimp și pe orice intemperie (căldură, ploaie, ger) și înlocuiește prin munca sa munca câinelui de aret prepelicar, a câinelui de baltă, a retrieverului, a limierului și a epagneulului, întrunind calitățile acestor câini, având o ură pronunțată față de vânatul răpitor și putând fi dressat și la om, ca câine de apărare.

²⁾ A cărui carte asupra dresajului câinilor de aret: «Dressur und Führung des Gebrauchshundes» a ajuns astăzi la a 10-a ediție cu 65.000 exemplare.

Până astăzi, în decurs de 24 ani de activitate (în anii de războiu, puțin s'a făcut și în Germania pentru câini) sunt 2130 câini înscriși în D. G. St. B.

Câinele de aret de utilitate multiplă nu este dar pentru chynologia vânătoarească «muzica viitorului» și nu este o încercare. El există, și există în forma și expresia în care îl reclamă principiile de umanitate față de vânătoare.

Rezultatele obținute în urma activității Uniunii și prin faptul existenței D. G. St. B.-ului, sunt uimitoare.

Câinii germani, prășiți în vederea utilizării lor ca câini de aret de utilitate multiplă, au o structură corporală potrivită chemării lor, după cum se vede pe alăturatele fotografii, cari reprezintă câini de aret germani cu părul scurt (părul lor e mult mai aspru și mai des, decât al pointerului și al bracilor francezi); doi sunt înscriși în D. G. St. B. și unul este provenit din antecedenti trecuți în D. G. St. B.

Nu-i așa, că în acești câini nu mai recunoașteți pe «Bruno» dintr'un număr anterior al revistei noastre și nici pe «bracul german» descris eronat în manualul de dresaj al d-lui G. C. Lecca?

Acestea sunt structuri corporale ideale (astăzi toți câinii de aret germani au corpul frumos proporționat), cari dau posibilitate la o chetă mare, galopantă și cari fac ca vulpea sau iepurele rănit să nu aibă mult răgaz ca să se ascundă, când pe urma lor sângerândă — purtată cu nasul la pământ — îi ajunge în mod sigur, cu pasiune și repede, bravul Gebrauchshund. Simțul mirosului li s'a intensificat. Majoritatea lor caută la

câmp cu nasul în sus, întocmai ca și câinii englezi. Au o pasiune rară pentru vânat și le stă în fire ura nestăpânită față de vânatul răpitor. Sunt aporeturi excelenți, atât pe ucast cât și la baltă.

«Bruno» cu cheta lui «în trap», cu «gușa cu falduri» și cu «pleoapele căscate, anume făcute buzunare potrivite pentru adunarea mohorului de pe câmp», sunt figuri de ale trecutului; astăzi simțul mirosului la câinele de aret german este suficient de desvoltat, ca în galopul ce-l face căutând, să ia act de potârnichea de pe miriște, fără a o sculă; are structura corporală potrivită ca să reziste unei munci grele, ce i se pretinde. Prin faptul că afară de aceste calități câinele de aret german mai are și altele, cum este calitatea de a urmări vânatul mare rănit, a-l «boci» sau a ni-l «raporta», iar pe cel mic a-l omorî și a ni-l aduce dela îndepărtări mari — pe cari câinele englez nu le

are, — el este superior acestor câini, pentru exercitarea vânătoarei în mod corect și uman.

Degeaba am un pointer cu o chetă mare și cu un nas fenomenal, când potârnichea cu aripa zdrobită sau epurele rănit de un foc de armă, se refugiază și se prăpădesc în mod mizerabil, suferind cele mai crude chinuri — și sfârșesc abia poate numai după mai multe zile.

Nici vulpea nu merită asemenea soartă și n'o merită nici o vietate, care formează obiectul îndeletnicirii noastre. *Să nu uităm, că avem obligațiuni față de vânat și anume obligațiuni de ordin uman.*

Aceste devieri le-am făcut, ca din comparația de mai sus să reiasă rezultatele obținute în Germania prin înființarea registrului D. G. St. B.

Despre examene și concursuri de ale Uniunii vreau să amintesc numai pe scurt câte ceva:

Societățile afiliate Uniunii sunt obligate de a aranja la câte doi ani un concurs pentru câinii de utilitate multiplă. Câinii sunt examinați individual și trebuie să se supună unei serii de probe compuse din:

I. VÂNĂTOARE LA PĂDURE

1. *Execuțiuni de limier pe urma sângerândă a vânatului cu copite* (cerbi, căprioare):

- a) purtat în lesă;
- b) urmărire liberă cu «bocire»;
- c) urmărire liberă cu «raportare»;

2. *Aducerea vânatului mic rănit, care s'a refugiat:*

- a) vulpea;
- b) epurele;
- 3. *Scotocirea și stârnirea vânatului* (stöbern);

4. *Căutarea vânatului mic prin tufe, cu cheta redusă* (buschieren);

5. *Comportarea câinelui în țiutoare;*

6. *Lăsarea câinelui singur într'un loc anumit și comportarea lui sub influența focurilor de armă* (Ablegen und Verhalten nach Schuss);

7. *Purtarea câinelui în zgardă* (legat).

II. COMPORTAREA CÂINELUI FAȚĂ DE RĂPITOARE

- 1. *Sugrumarea vulpei sau a unei pisici;*
- 2. *Atacarea și oprirea pe loc a vulpei sau a unei pisici rănite.*

III. VÂNĂTOAREA LA BALTĂ

- 1. *Scotocire și stârnire;*
- 2. *Scotocirea prin balta cu stuf;*
- 3. *Aportarea din apa adâncă.*

„Tasso v. d. Bode“, D. G. St. B.

Câștigător a mai multor premii la concursuri de câini și expoziții, a obținut predicatul „eminent“

IV. VÂNĂTOAREA LA CÂMP

1. Simțul mirosului;
2. Cheta;
3. Aretul;
4. Urmărirea vânatului sburător sănătos, ce fuge pe jos printre bălării (nachziehen);
5. Apel (disciplină);
6. Atitudinea câinelui după descărcarea armei (după împuşcătură);
7. Atitudinea câinelui atunci când sare epurele;
8. Atitudinea câinelui când vânatul de pană se ridică în zbor.
9. Căutarea și aportarea vânatului sburător rănit, care s'a refugiat.

V. APORT

1. Vulpea;
2. Epurele;

3. Potârnichea;

4. Trecerea peste obstacole (cu vulpea).

Fiecare execuțiune are un coeficient de importanță. După felul cum câinele execută ceea ce i-se pretinde, el obține nota 4 h = eminent ; 4 = foarte bine ; 3 = bine ; 2 = destul de bine ; 1 = suficient ; 0 = insuficient. Notele multiplicare cu coeficientul de importanță dă numărul punctelor, cari apoi adunate determină dacă câinele a obținut premiul I, II, sau III, ori dacă n'a fost premiat de loc.

Doresc ca cele ce am scris să trezească un interes — cât de slab măcar — în jurul acestor câini, fără utilizarea cărora vânatul se prăpădește în număr nebănuț de mare și în suferințe grele, refugiindu-se rănit pentru a muri în mizerie și pentru a arunca o umbră asupra frumoasei noastre îndeletniciri, care este vânătoria.

INTÂMPLĂRI DE VÂNĂTOARE ȘI DE VOIAJ IN SUMATRA ESTICĂ

(URMARE)

de C. A. Eberle

MIERCURI 4 Decembrie.

Timpul ceva mai liniștit; suntem la 10⁰32' lat. N. 66⁰58 lat. E., și am parcurs o distanță de 298 mile maritime. Azi am observat pentru întâia dată mai mulți pești sburători. Aceștia sar din apă în ge-

neral în cârduri mari, și au în mișcările lor pe suprafața apei o asemănare cu atât mai amăgitoare cu o pasăre în zbor, cu cât ei își schimbă de multe ori direcția și fac în timpul sborului niște întorsături care bat la ochi. Spre a putea face aceste întorsături ei își fac un avânt mare. Mulți sboară până la o înălțime de 200 m. Mai târziu puturăm zări și o broască țestoasă uriașă.

Joi 5 Decembrie. Timpul foarte cald, temperatura sub cort 28⁰ C. Ne aflăm la 9⁰28 lat. N. și 71⁰56 long. E., parcurgând 300 mile maritime. După masă fură tăiați 2 boi. La ora 4½ încep să plouă foarte tare, iar mai târziu apărură un curcubeu frumos.

Vineri 6 Decembrie. Timp foarte frumos, dealungul vaporul numeroși pești sburători. La 8 dimineața apare coasta sudică a Indiei, iar la ora 12 ne găsim la 8⁰5 lat. N., 77⁰5 long. E. și am parcurs 317 mile maritime.

Până la orele 2 avem încontinuu pământ în fața ochilor și pe marginea orizontului se conturează niște masive de munte înalte și prăpăstioase; dealungul malului sunt casele plantațiilor și păduri de Cocos, care au o întindere colosală, trebuindu-ne ceasuri întregi până a trece de ele. După ora 2 părăsim și coasta sudică a Indiei. Indată ce am trecut colțul, marea devine neliniștită din cauza marelui curent, și începe să adie o briză răcoritoare. Insfârșit trecem și golful Mandar și ajungem la Colombo la 2 ore din noapte.

Sâmbătă 7 Decembrie. Când ne trezim dimineața vaporul nostru eră înconjurat de o mulțime de bărci, care aparțineau în parte negustorilor ce se aflau deja pe bord, și parte luntrașilor ce așteptau pasagerii. Comercianții aduceau pietre scumpe, scoici, lucruri de argint spre vânzare, precum și dinți de elefant, sau figuri sculptate în abanos reprezentând elefanți, sau pe Budha. Cassete și panerașe din ghimpii porcului ghimpos, decorate în formă de mozaic, papagali, ba chiar și mărci false fură aduse spre vânzare. Deoarece fața negustorului nu eră din acele ce inspiră încredere și fiindcă $\frac{2}{3}$ din pietrele prețioase ce ne oferiă erau sticle de Boemia, renunțarăm de a târgui. Pe urmă, după ce ne aranjărăm pentru debarcare, ne urcarăm într'o barcă indigenă. Pentru străinul care vizitează pentru prima oară Ceylonul, bărcile parti-

culare ale indigenilor oferă un interes mare. Acestei bărci se compun dintr'un trunchiu de copac scobit de aproape 7 m. lungime; pereții au o înălțime de 1 m. și sunt făcuți din scânduri laterale, ce cad perpendicular, dar lărgimea între ele este abia de 1 1/2 picioare, așa că o persoană mare nu poate să șeză în ea, fără a-și încrucișa picioarele. Dintr'o parte a bărcii pornesc 2 grinzi sau belșițe strâmbe și paralele, care sunt legate pe partea cealaltă cu o scândură groasă, așezată paralel cu barca. Această grindă plutește plan pe valuri și dă luntrei fragile și înguste o siguranță mare.

Colombo se recunoaște ziua deja din depărtare, prin turlele, bisericile și casele sale, pe când noaptea se anunță prin farul său strălucitor, care se zărește dela o depărtare de aproape 18 mile maritime. Farul are o înălțime de 41 m. și poartă numele de Clocktower, fiindcă are și un ceas.

Populația care predomină în Colombo sunt singalezii, descendenții locuitorilor de sud (tamilii sau malabarii). cari se întrebuințează de obicei pentru muncile grele, După aceștia sunt cei mai numeroși mormii și indo-arabii, cari sunt în cea mai mare parte comercianți. Restul populației se împarte între așa numiții borghetari, descendenți ai portughezilor, olandezilor și malaezilor, cari sunt niște corciturii europene. Orașul Colombo se compune din fortul făcut de portughezi în anul 1615, unde este situat cartierul european, și mai multe mahalale locuite de singelezi. Aceste mahalale locuite atrag asupra lor ochiul privitorului în zilele de bălciu prin sgomotul și agitația mare a indigenilor cu costumele lor.

În grădinile Ceylonului — insula verde a minunilor —, apare celui ce vine din Europa, frumusețea lumii tropicale în toată bogăția ei. Aici se văd palmieri, cari sunt reprezentați prin Cocos, Talipot, Areca, Cargota, etc. Bambusul și bananele, Pandaunis și smochinul uriaș, bananii sfinți cu rădăcinile lor în aer și cu carnea lor puternice, o mulțime mare de liane și cele mai felurite plante agățătoare ce împodobesc trunchiurile cu ghirlande și festoane, fugere, parte grațioase și parte uriașe, împreună cu mii de alte minuni formează domeniul vegetal indian. Și toate acestea într'o splendoare, într'o lumină bogată a soarelui și cu un efect de umbră de care nu ne putem face idee, noi bieți locuitori ai Europei nordice. Foarte comode sunt mijloacele de comunicațiune care sunt în Colombo la dispoziția străinilor. Acestea se compun:

I. Din trăsuri mici pe arcuri și cu două roți numite «Inrischka» și trase de către un indigen, care merge în pas alergător.

II. Din trăsorele mici cu două roți, trase de doi pony, cu patru locuri de șezut. Acestea se numesc Bullock, Bandys sau Hackerys, și

III. Din aceleași trăsuri, care însă în loc de cai sunt trase de un zebu sau bou cocoșat, cu aproape aceiași iuteală. Pielea acestor boi mici, delicați e împodobită

cu ornamente și desemnuri imprimate în piele. Coarnele, care stau drept în sus, sunt toate decorate cu vârfuri de metal. Boul se dirijează cu ajutorul unei frânghii vârită în nas. Boii zebi sunt în Ceylon animalele de povară și de ham, cari din cauza ghibului lor nu au nevoie să poarte jug, căci povara o trage comod printr'un drug pus deacurmezișul, care pleacă dela oiștea trăsorii și e pusă în gâtul boului.

Portul indigenilor se compune sau dintr'un șal scurt învelit împrejurul șalelor, sau dintr'un pantalon de baie. Senegalezii și Perșii din contră poartă toți un sarong, un fel de fustă femeiască. Pentru a-și acoperi capul, Perșii se servesc de pălărioare împletite cu fir de aur, pe când Senegalezii poartă părul lor negru în formă de moțoc pe ceafă, iar în loc de pălărie ei au un piepten de țest în formă de semicerc, care se termină în două vârfuri. Oamenii sunt în mare parte de natură slabă și de constituție delicată. Sexul slab, din contră, cu toată bunăvoința nu se poate numi frumos. Portul lor se compune dintr'un sarong prins la talie, pe când partea de sus a corpului rămâne goală. De o curățenie mare iarăș nu par a fi, căci capul lor este plin de un număr considerabil de insecte ce se denumesc în Europa cu numele vulgar de păduchi. Te mișcă cu adevărat grija cu care frumoasele Ceylonului caută să se scape una pe alta de acest necaz. Peste tot locul se vede câte o pereche ghemuită la pământ, păduchindu-se reciproc. Insectele prinse nu sunt niciodată omorâte, căci percepțele lui Budha opresc de a omorî orice ființă viețuitoare, și pentru a nu le face nici un rău ele sunt puse la pământ cu foarte mare băgare de seamă, pentru a se bucura și de aci înainte de viața lor. Cea mai mare parte dintre locuitori mestecă betel. Interesantă este o vizită la templul lui Budha, situat la 7 km. afară din oraș; aici îl vezi pe Budha culcat, într'o mărime care poate să fie cam de 10 metri. Capul este rezemat pe o pernă de lemn în formă cilindrică, iar ochii lui sunt formați din pietre prețioase. Afară de aceasta se mai găsesc aici și două statui ale lui Budha în mărime naturală; una-l reprezintă șezând, iar cealaltă în picioare. Înaintea acesteia se vede un șarpe cu ochelari tăiat în lemn. Împrejurul templului sunt reprezentate, în figuri diferite, înspăimântătoarele scene ale iadului. Pe mesele întinse, depun credincioșii sacrificiile lor și flori de Lotos. Atunci când bănuiesc că Budha are ceva în contra lor, ei pun și monede în casetele care se află aici pe fiecare masă. Sculpturile de lemn sunt cam greoiu executate, fiind zugrăvite cu o culoare galbenă prea vie, și date cu lac. Zugrăveala tavanului în vestibul este executată din splendide ornamente indiene și în culorile cele mai admirabile. Din templul lui Budha ne duserăm la Monte-Livio, un hotel admirabil situat pe malul mării, unde luarăm dejunul. După ce rămaserăm aici scurt timp, ne suirăm în trăsura noastră ce ne duse direct spre vaporul care la ora 2 își ridică ancora. Înspre seară trecerăm *Point de Galle*, îndreptându-ne spre Est.

CĂRȚI PENTRU DRESAJUL CÂINILOR DE VÂNĂTOARE

de Ötvös Balázs, Szödrákos, Ungaria

DE când colaborez și eu la *Revista Vânătorilor* cu articolele mele scrise despre câinii de vânătoare, mulți vânători români mi s'au adresat, cerându-mi ca să le trimet, sau să le recomand cărți din care se poate învăța dresajul câinilor de vânătoare.

Fiecărui vânător — chiar și celor, cari n'au anexat contravaloarea pentru mărcile de răspuns — i-am răspuns cu cea mai mare plăcere, dar fiind această chestiune de interes comun, cred că nu e de prisos, dacă mă ocup cu ea și în paginile *Revistei*.

Există o carte română: *G. Lecca, Dresajul cânelui de aret. (Prepelicarul)*. Ediția «Viața Românească» S. A., Iași. Această carte deschide — cum s'ar spune — drumul în literatura kynologică română, și cred că e unica operă în această direcție. Metoda d-lui Lecca e bună pentru începători și pentru acei vânători cari nu pretind mult prepelicarului. Se vede din această carte, că d-l Lecca are o pracicăt îndelungată și că este un dresor bun. Insă...

D-l Lecca nu recunoaște alt prepelicar, decât pointerul. Despre bracii germani are o idee falsă, căci vorbește numai de prepelicarul german vechiu, care — are dreptate — nu e apt pentru vânătorii din Regat. Iată, ce spune d-l Lecca despre bracul german în genere: «Pune acest câne să lucreze, ar fi nenorocit, căci imediat ce începe a da căldura, el își caută umbră, nu vânat. Apoi urechile prea lungi îl incomodează, veșnic însângerate din cauza spinilor, el tot scuturându-le capătă ușor boala specială lor, «șancărul de ureche», și la 3—4 ani cei mai mulți asurzesc. Pleoapele căscate, par'că anume făcute buzunare pentru strâns mohorul de pe câmp, îl fac să sufere veșnic de ochi. Intr'un cuvânt, e cu totul neapt pentru țara noastră».

Această opinie a fost justă înainte cu 40 de ani, când d-l Lecca se ocupă cu bracii germani vechi, dar astăzi nu mai corespunde. Ce fel de câini sunt prepelicii germani moderni în ceea ce privește exteriorul, precum și calitățile lor vânătorești, am descris-o la timpul său.

Metoda d-lui Lecca are — după părerea mea — și un alt defect. D-sa se bazează numai pe bunăvoința câinelui, fără a ne spune cum îl putem forța ca să ne îndeplinească voia chiar și atunci, când câinele d. e. nu e dispus să ne asculte în mod benevol. D-l Lecca dă prea puțină importanță aportării vînatului rănit, și mai cu seamă urmăririi și aportării iepurelui rănit.

Dealtfel — o repet — această carte o pot recomanda acelor dresori începători, cari nu pretind mult prepelicarului englez și cari posedă un câine cu astfel de calități, ca să devină un câine bun dela sine, adică fără a-l forța, fără dresaj sistematic.

În limba germană există două cărți bune.

1. Cea mai renumită este a lui *Oberländer*: *Die Dressur und Führung des Gebrauchshundes* (Ediția: I. Neumann in Neudamm). Această carte, caree ste tocmai controversa metodei d-lui Lecca, nu o recomand vânătorilor începători, fiindcă această metodă se bazează numai pe forță (par force, Gewaltabrichtung) și nu ia în seamă cel mai principal lucru la dresajul câinilor: atașamentul și iubirea față de stăpânul său. Oberländer face din câine o mașină fără suflet, saumai bine zis ar face-o acel dresor, care în lipsă de practică ar urmă în mod servil această metodă. În Germania găsim prea mulți câini dresați după această metodă, «nach Oberländer dressiert»; dar să nu uităm că precum fiecare ceh e un muzicant înăscut, tocmai așa și fiecare vânător german e un dresor înăscut.

Mai bine recomand vânătorilor români — bineînțelese acelora, cari pricep limba germană — cartea: «*Hegendorf: Der Gebrauchshund*» (Câinele de utilitate multiplă, adică bracul universal). Ediția: Paul Parey, Berlin S. W., Hedemannstrasse, 11.

Acest dresor se ocupă cu câinele său, ca cu un tovarăș de vânătoare înțelept, care are și el minte, care are și el simțuri; dar cu toate acestea Hegendorf pricepe arta cum să-l forțeze ca să-i îndeplinească voia chiar și atunci, când câinele e capricios, sau dacă n'ar voi să ne asculte din orice motiv.

Și din condeiul meu a apărut în limba maghiară o carte de dresaj: «*A vizsla és tanítása*» (Budapest, Franklin Társulat, «Egyetem-u. 4).

Deoarece și la noi există dresori destul de buni — noi vînam toți cu prepelicii pur sânge — m'am ocupat în primul rând cu descrierea raselor și cu exteriorul prepelicarilor și bracilor.

În ceea ce privește dresajul, am descris numai dresajul de câmp; dar fiindcă editorul nu m'a lăsat să descriu în mod amănunțit metoda dresajului, l'am tratat cam scurt, dând numai directive principale.

Manuscrisul meu, în care mă ocup cu dresajul tuturor raselor de câini de vânătoare și pe care l'am scris pentru vânătorii ardeleni și regățeni, e deja gata, Numai pe foxterrier îl tratez pe scurt, căci — după părerea mea — acest câine nu e un câine de vânătoare. Desciu în cartea mea pe lung și lat dresajul câinilor universali. Metoda preconizată de mine se cheamă:

Dragostea stăpânului față de câine, și viceversa — dar numă bazez numai pe bunăvoința câinelui, ci îl

forțez ca să îndeplinească porunca mea chiar și atunci, când el n'ar avea bunăvoință.

Acest manuscris e conceput pe ungurește, și fiindcă sunt cam slab în limba română, iubitul meu prieten d-l Alexandru Andrei, inginer silvic din Caransebeș s'a declarat gata a-l traduce și prelucra conform circum-

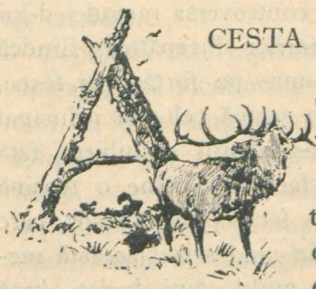
stanțelor vânătorilor români, pe care d-l Andrei le cunoaște mai bine ca mine.

Prenotări pentru cartea: «Câinii de vânatoare și dresajul lor» primește d-l ing. Alex. Andrei, Caransebeș, jud. Caraș-Severin.

B A S E T U L

de Const. A. V. Popescu

CESTA e cel mai mic câine de vânatoare, un gladiator pitic, curajos, care atacă inamicul mai tare, în propria lui cetate întunecoasă. Mie în special îmi este afară din cale de drag și este câinele meu preferat, căci

cu ajutorul lui am petrecut numeroase aventurii vânătorești încântătoare.

Basetul, se zice că ar fi o rasă rezultată din copoi rachitici, iar alții susțin din contră, că basetul nu este un copoi schilod, deoarece deja în zugrăveli vechi egiptene se pot vedea asemenea câini cu picioarele strâmbe. Dar pentru noi vânătorii de azi aceasta este indiferent, căci îl avem și ne bucurăm de serviciile sale.

Sunt două feluri de bazeți: «baset»-ul francez cu picioare drepte și «Dachshund»-ul, «Tekel»-ul sau «Dakkel»-ul german, cu picioarele strâmbe. Afară de picioarele dinainte cari nu sunt la fel, diferența între cele două rase este foarte mică; iar caracterul lor este acelaș. Acești doi câini sunt la fel de inteligenți, de ageri și de dârji la luptă. Păcat, că primul este folosit numai puțin la vânatoare și mult mai adeseori se vede prin bucătăria restaurantelor, unde fiind închis într'un cilindru pe care îl pune în mișcare călcându-l cu picioarele, învârtește o frigare cu friptură. În schimb basetul german este un câine «par excellence» de vânatoare și deoarece este mai cunoscut la noi, doresc de a mă ocupa de el în articolul de față. Semnalmentele acestui baset sunt următoarele: capul mare, cu craniul înalt și boltat, lungăreț și ascuțindu-se spre nas; nasul bine dezvoltat, așadar rotunjor. Botul lung, ascuțindu-se dela ochi către nas în jos; buzele de deasupra le acoperă pe cele inferioare. Urechile lungi, late și lipite de cap. Ochii, pe cari îi are mai frumoși ca orice alt câine, sunt mari și plini de inteligență și temperament. Gâtul scurt, e foarte vânjos și cu o muschiulatură puternică. Spinarea bine arcuită; corpul lung cu slăbii subte; pieptul adânc și lat. Picioarele dinainte sunt scurte, cu o muschiulatură puternică; genunchii întorși înăuntru și călcăile în afară. Astfel picioarele au forma unui X; însă nu în așa fel ca să se frece

unul de celălalt, împiedicând câinele la umblat. Labele late, cu niște degete și ghiare bine dezvoltate. Coadă nu prea groasă, cu păr fin și neted, este ascuțită și e purtată puțin arcuită, sau dreaptă de tot, însă niciodată cârligată sau încovrigată. Coloarea obișnuită este cea neagră, cu semne ruginii la cap și pe labe, sau roșie. În cece privește părul lor, noi deosebim: bazeți cu părul scurt, cu părul aspru și cu părul lung.

Deși basetul este, fără discuție, una din cele mai inteligente specii de animale, el se supune numai puțin dresajului, dacă voim să aplicăm în mod strict înțelesul cuvântului *dresaj*. Cu bătaia la el nu poți ajunge la nici un rezultat, — cu atât mai mult însă cu bunăvoință, cu dragoste și pricepere. Cu forța nu poți să-i impui un lucru, dar cu toate acestea basetul se poate obișnui ușor cu multe lucruri. Fapt cert este că ne putem folosi în multe direcții de el și îl putem învăța să aporțeze și pasări și animale mai mici.

În ce privește vânătorea cu basetul, doresc a expune în primul rând experiențele mele proprii, descriind felurile cum vânez eu cu basetul.

La vizuină, care este munca sa de specialitate, se poate folosi numai un baset dârj și curajos, deprins de mic cu luptă — dacă nu cu alta, cu pisicile de casă. El trebuie să intre fără șovăire în orice vizuină și să o viziteze. Dacă găsește pui în ea, trebuie să-i omoare — dacă nu cumva sunt apărați de mama lor sau nu sunt prea mari — și să-i aducă afară. În vizuină el poate găsi trei feluri de vânat. Vulpi, bursuci și pisici sălbatece. (Pisica sălbatecă doarme bucuros ziua în vizuini de vulpe sau bursuc, părăsite). Din aceste vizuini basetul o alungă pe pisică în mod sigur afară, pe vulpe nu întotdeauna și pe bursuc numai ocazional.

Pentru ca să putem împușcă mai ușor vânatul ce de regulă iese cu un salt din vizuină și dispăre repede în lăstăriș (vizuinile sunt situate de regulă pe marginile pâraelor pline de rugi, tufe, stuf, etc.), este bine să avem niște rețele de cca 1.20 m. p., cu ochi de un decimetru pătrat și pe marginile cărora sunt legate câteva greutateți de plumb. Aceste rețele făcute din sfoară bună de cca. 2.5 mm. grosime, le întindem frumos pe gura intrării vizuinii, ca apoi în cazul când sare vânatul, să se încurce

în ele, dându-ne astfel posibilitatea ca să-l putem împuşca ușor, sau să-l ucidem chiar cu ciomagul.

Dacă câinele nu este în stare să alunge vânatul din vizuină, atunci trebuie să-l atace lătrând și neobosit, până când săpăm pământul până la el. Pentru aceasta trebuie să avem cel puțin doi lucrători buni și pricepuți. Înainte de a începe cu săpatul, ascultăm cu atenție la lătratul câinelui, care câteodată abia se aude, și stabilim pe cât de exact punctul sub care auzim lătratul, începând acolo săpătura. Dacă câinele nu este destul de dârj, atunci bursucul ridică ușor un val de pământ între el și câine, având apoi timp ca să sape tunelul lui mai departe, zădărniciind astfel toată munca lucrătorilor. Dar dacă toate merg bine, după 1 sau chiar și după mai multe ore vom ajunge în apropierea câinelui. Pământul se face tot mai moale, lătratul se aude tot mai bine și acuma trebuie săpat cu mare băgare de seamă, ca să ajungem la *câine* și nu la vânat, iar pe cel dintâi să nu l' rănim cu unelta. Dacă săpăm în așa fel ca să ajungem la vânat, atunci acesta în disperarea lui sare asupra câinelui, neavând alt loc pe unde să fugă și de multe ori îl rănește grav. Am văzut odată un baset bun ale cărui artere dela gât au fost mușcate de vulpe, ceea ce a cauzat moartea sârmanului animal.

Dacă ajungem la câine, îl prindem cu mâna și îl scoatem afară. Apoi lărgim gaura înspre vânat până îl vedem și apoi îl împuşcăm, mai bine cu o carabină cal. 22/35.5 mm. foc central, sau cal. 22 long rifle, ori cu o altă încărcătură potrivită. Eventual îl prindem de gât cu un anumit clește făcut expres pentru acest scop și îl scoatem afară, aplicându-i pe urmă la iuțeală o lovitură bună de ciomag sau de muchie de topor.

După aceasta, negreșit că examinăm și pe scumpul nostru prieten cu patru picioare, dacă nu are vreo rană, și în tot cazul îi spălăm cu apă curată ochii, cari de regulă se umple atât de mult cu nisip și pământ, că abia mai vede.

La câmp liber, vânând vânatul mic la picior, basetul trebuie învățat să umble alături cu noi, iar nu înaintea noastră. Aceasta nu este lucru greu, deoarece el nu se duce departe de om și dacă, în cazul când merge înaintea noastră, noi schimbăm de câteva ori direcția, el se va obișnui să umble alături, văzând că altfel ne pierde. La această vânătoare rolul lui este ca să scoale vânatul din apropiere și să prindă pe cel rănit. Se înțelege dela sine că va fugi și după epurele scăpat în deplină sănătate, dar tocmai la câmpul liber, adică acolo unde poate vedea vânatul, el va observa după scurt timp, zădărniciind sforțării sale și se va întoarce.

Prin porumbiști și prin grupuri de tufe sau la stuf în câmp, câinele trebuie să intre și să scoată vânatul ce se află acolo, căutând minuțios. Mai ales dacă mai am cu mine încă un camarad, eu vânez foarte bine cu basetul meu prin porumbiști, noi mergând încet pe marginile porumbiștei, iar câinele în zigzaguri prin mijlocul ei. Epurele săltat de câine de regulă ese afară în lături, și nu fuge până la capătul porumbiștei, voind să ajungă cât de repede pe locul gol unde poate fugi mai bine. Să nu credeți însă că epurele fuge mult în fața basetului.

În scurt timp el observă că gălăgiosul din urma lui este mititel și fuge în comparație cu el, cu iuțeala broaștei țestoase. De multe ori am avut ocaziunea ca să observ epurele marcat de baset. De regulă epurele fuge întâiu până la o distanță, să zicem de cel mult 70—80 pași, apoi se oprește și se ridică chiar în două picioare, așteptând câinele până la vreo 30 pași, când pleacă abia, din nou din loc. Acest joc l-am văzut și la câmpul liber unde nu eră nici un adăpost și epurele vedeă mereu câinele.

Deși această muncă a basetului seamănă mult cu aceea a copoiului, ea nu este aceeași, deoarece basetul scoate vânatul (păros și de pană) de prin porumbiști mici și de prin parcele cu tufiș, umblând în apropierea vânătorului. Nemțește aceasta se numește «stöbern», iar pe românește: a stârni. Numai puțini bazeți, sau mai bine să zicem, numai rareori este dispus basetul ca să caute departe, la sute de metri de vânat. Dar cu ajutorul unui om, cu care îl trimitem legat ca să vie apoi dealungul vreunei păduri, resp. bății, el folosește cel puțin cât 4—5 bățiași și este cu mult mai credincios și minuțios, nelăsând nici o tufă necăutată. În asemenea cazuri el este foarte bun și la porci mistreți. Pe basetul meu nu l-am încercat încă la acest vânat, dar nu mă îndoiesc că și aci se va purta bine, cunoscându-l cât este de dârj și de pasionat.

Basetul meu nu aporțează, aceasta o socotesc de prisos la baset, cu toate că m'a ajutat de multe ori la găsirea sitarilor, a porumbeilor, etc., pierduți prin tufe. Deși nu îl aduce, totuș stă lângă el până când vin eu să-l iau. Nasul unui baset este mai fin decât ar crede necunoscătorul lui. De câte ori nu l-am observat mirosind cu nasul în vânt, ca apoi să se repeadă în tufă, de unde săltă epurele. Această calitate îl predestinează și la munca de limier — nasul bun împreunat cu obiceiul de a ține urma — pe care o și face foarte bine, mai bine chiar decât mulți prepelicari, deoarece, dintre aceștia mulți se deprind numai cu anevoie.

La prinderea răpitoarelor mici — afară de cele de vizuină, — el este un ajutor foarte prețios. Pierdută este acea pisică de casă, pe care o zăresc sau eu sau basetul meu. Vreau să amintesc că pisica domestică, care trăiește aproape tot timpul în libertate și este pe jumătate sau total sălbătecită, fuge la observarea omului, ca și orice vânat. Dar fuga nu-i folosește la nimic, căci basetul pus pe urma ei o alungă lătrând, până când o silește să se urce în vreun copac sau jireadă, unde o împușc apoi cu ușurință. Dacă poate pune gura pe ea, vai de capul ei. S'a obișnuit, făcând cunoștința neplăcută a ghiarelor, ca să o apuce întotdeauna dinapoi, cam pe la umeri și o strânge și o scutură până ce nu mai simte viață în ea, deoarece a mai pățit-o că, dând drumul pisicii încă vie, aceasta i-a înfipt ghiarele celor patru picioare în față. Tot așa face și cu epurele rănit, dar niciodată nu a încercat să-l sfășie, căci nu i-am dat niciodată cât eră mic, labe de epure, păsări împușcate, etc., ca să se joace cu ele, ceea ce constituie un obicei prost al multor vânători.

Așa dar, mă pot folosi de el la orice vânătoare, iar la răpitoare îmi folosește cel puțin cât un vagon de stric-

nină. Tocmai ultima calitate a dânsului îl predestinează ca să fie câinele vânătorului de meserie, în a cărui posesie el se vede foarte adesea.

În ultimul timp observ, că și la noi în țară s'au format cheniluri, cari prădesc câini pur sânge de această prețioasă rasă.

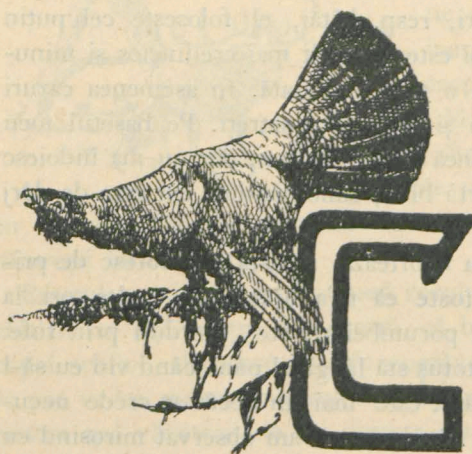
Cât de inteligenți sunt acești câini, doresc a dovedi prin observațiile făcute la propriul meu baset. El spre ex. îmi știe numele meu, iar dacă am plecat fără el de acasă, și aude că mă amintește cineva, fugе sârmanul plângând la ușă, crezând că mă întorc.

El doarme într'un coș înalt umplut cu fân și cul-

cat pe o latură, în care domnește ca Diogene în butoi.

Ziua, coșul care stă în coridor, îl ridicăm în picioare, ca să nu ocupe prea mult loc. Într'o seară am uitat ca să îi așez «patul» la timpul obișnuit de culcare, iar când îmi adusei aminte mai târziu și ducându-mă în coridor, l-am găsit dormind în coșul răsturnat, pe care și-l plasase singur. Zic zău, este de o inteligență uimitoare; numai vorbi nu știe, în colo tot.

Dar acuma destul, ca nu cumva să fac și eu ca acel «Förster», care nu a mai putut sfârși, începând poveștile despre „Dackel-ul“ său.

SĂ COMERCIALIZĂM VÂNĂTUL ?

(SFÂRȘIT)

de Carol Riske

ARE este arma vânătorului începător: pușca care bate strâns, sau cea care împrăștie alicele la 10 m. cât roata carului ?

Aceasta este o chestiune foarte mult discutată și controversată în cercurile vânătorilor. Într'adevăr, este răspândită părerea, că arma începătorului trebuie să fie un calibru mare — bunăoară 12 — cu țevi scurte cât un pistol și lisse amândouă, având o împrăștiere cât se poate de mare (40—50% din încărcătura de alice de 3½ mm. la 35 m., în cercul de 75 cm.), — și aceasta spre a înlesni trăgătorului pe cât posibil să nemerească vânatul. Un bătrân vânător, căruia i-am povestit acest lucru, cerându-i avizul, îmi răspunse următoarele:

«Eu vânez de peste 30 de ani, și mi-au trecut prin mâini o mulțime de puști de toate felurile. Am avut și puști din acestea de care îmi vorbești d-ta, cu țevi scurte și împrăștiere mare, — însă *nu la începutul carierei mele de vânător*. Tatăl meu, care era un vânător și un trăgător renumit în toată regiunea noastră, un om cu inimă și cu educația vânătoarească aleasă formată în Occident, mi-a cumpărat la etatea de 16 ani ca primă armă de vânătoare un cal. 20, cu țevi lungi de tot și ambele cu bătae strânsă, — iar nu o stropitoare de alice, cum din păcate se văd azi adesea în mâinile vânătorilor tineri. El îmi comandase expres această pușcă, cu care trebuia să vizez foarte precis vânatul, dacă nu voiam să-l trimit la primărie, — și aceasta pentru ca să învăț să trag vânătoarește. Cu un pistol care răspândește însă, tânărul trăgător, — chit că va băgă 5—6 iepuri și 20—30 de pre-

pește mai mult la geantă pe sezon, dar va răni și un număr considerabil de vânat — în special la potârnicchi, când, enervat de sgomotul produs de ridicarea stolului, va trage orbește în grămadă — fără să vizeze. Deci, să se ia armele acestea din mâna începătorilor, înlocuindu-le cu altele cu o grupare de 65—75%, — căci mai bine va fi așa. Iar ultimul meu argument în favoarea armelor cu bătaie strânsă pentru începători este, că vânatul nostru trebuie să ne fie prea prețios nouă, pentru a putea admite ca el să servească drept țintă de exercițiu ageamiilor !

Idealul ar fi, bineînțeles (dacă n'ar fi muniția atât de scumpă), ca începătorii, înainte de a ieși pe teren, să se exerseze îndeajuns fie la globuri, fie la talere și la alte ținte mișcătoare (în străinătate și în special în Germania se obișnuiește tragerea la standuri în iepuri, potârnicchi etc. de metal, cari sunt puse în mișcare cu ajutorul unor sârme), sau, în lipsa unei instalații, se poate trage și în bolovani rostogoliți de o altă persoană la început încet, apoi din ce în ce mai repede, în josul unui deal și în cele din urmă pe un teren plan. Mai târziu se trage la «dubleu», terminând prin tragerea în direcțiuni opuse.

În momentul când trăgătorul va fi în stare ca din 5 piese să nu greșească decât una, atunci poate apare pe teren, fără a se teme prea mult de zeflemelele camarazilor.

Altă armă pe care nu o admit în nici un caz în mâinile adolescentului este arma de alice cu repetiție. Dacă în anumite cazuri «Browningul» sau «Winchesterul» pot fi tolerate în mâinile unui vânător încercat, care se va folosi de focul al treilea spre ex. pentru a dubla o potârniche rănită cu al doilea foc, și nu va trage peste distanța regle-

mentară în altă potârniche, — sau se va servi de ea pentru a opri pe loc un iepure lovit, — însă în mâna brânzoiului «Browningul» devine un instrument foarte periculos, cu care acesta nenorocește vânatul. Pe lângă că va trage ca cu mitraliera toate 5 focurile, însă nu va ține seamă — poate din pasiune și din lipsă de experiență în aprecierea depărtării — nici de distanța reglementară, răbind de multe ori cu al 4-lea sau al 5-lea foc un vânat la 60—70 m. (fără a-l băga însă la geantă), care scăpase din primele focuri neatins. Acestea sunt numai unele din numeroasele dezavantajii ale armelor cu repetiție și ar fi de dorit, ca societățile de vânătoare să interzică membrilor prin statut întrebuințarea acestor arme, — și aceasta în interesul superior al vânatului!....

Dar acum să ne reîntoarcem la mult vitregitele noastre călătoare, și să vedem cum le-am putea veni în ajutor.

Aicea ideea comercializării ar fi cu totul greșită și ar însemna verdictul lor de moarte!

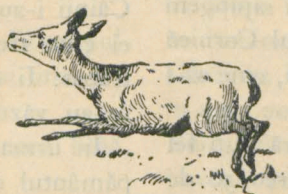
Cauza principală însă — o știm cu toții — a împușinării pe zi ce trece, a prepelițelor și sitarilor, constă din braconajul barbar ce se practică cu rețele, bâte etc. pe coastele Africii și pe litoralul Italiei și Greciei. O ameliorare a acestui rău o putem aștepta numai dela un congres internațional vânătoresc, care va avea însărci-

narea să studieze mijloacele pentru combaterea și reprimarea acestei stări de fapt.

Când va veni timpul ca vânătorul să nu mai poată vinde prepelițele și sitarii, atunci va scade cu siguranță și lăcomia lui de a împușcă cât mai mult vânat, și nu se va mai strădui cu orice preț să tragă focurile ca grâul, ci se va mulțumi cu puțin, — pentru trebuințele lui personale.

Incheiu, cu convingerea că o interdicere fără excepție a vânzării vânatului de pasaj (care trebuie să se întindă neapărat și asupra restaurantelor), mână în mână cu îngrădirea braconajului în timpul trecerii, va avea o influență binefăcătoare pentru înmulțirea acestui vânat pasionant, și le va tempera pasiunea de a ucide vânatul la mulți dintre «trăgătorii» noștri, la braconieri, vânători de meserie ocazionali și măcelari de vânat de diferite categorii!

Numai atunci când vom avea și noi un ideal vânătoresc și o educație vânătoarească proprie, de care să fie pătrunși toți vânătorii Țării, numai atunci când vom avea și noi o disciplină de fier în ce privește exercitarea corectă a vânătoarei, înălțând-o pe aceasta la rangul de știință, — numai atunci vom avea și vânat în ce să tragem și ne vom putea lăuda în fața lumii civilizate, că suntem cu toții vânători corecți!

INTR'UN AMURG DE TOAMNĂ...

(SCHIȚĂ)

de George Scioșteanu

Depart, în inima Teleormanului, la distanță de un ceas și jumătate de Roșiorii de Vede — dincolo de apele Urluiului, înspre apus — se întinde o câmpie imensă, o câmpie nesfârșită, care numără peste treizeci de mii de pogoane și o lungime trecută de 20 km. până la cel mai apropiat sat. De câte ori rătăcesc pe meleagurile acestea dragi, am impresia că sunt pe vasta întindere a Bărăganului.

Aceeaș câmpie nesfârșită, fără să vezi sat, fără să vezi pom, peste care bolta cerului albastră ca marea, se lasă ca un enorm clopot de sticlă, învăluind-o până la orizonturi...

Miriștile bogat îmbrăcate, în covoare de ierburi, ce cresc din belșug până aproape de genunchi și porumburile uriașe cari au trecut peste înălțimea de 2 metri, arată că aici e regiunea I-a agricolă, regiunea Cernozionului. Intr'adevăr ochiul celui mai pretențios vânat, e fermecat, sorbind frumusețea acestor meleaguri, iar sufletul lui se înobilează și cade în extaz, privindu-le...

Până și soarele par'că-i mai strălucitor aci; lumina lui e mai vie, mai dulce, mai albă și căldura mai ușor de suportat!..

Cu toată boarea, care dogorește deasupra câmpiei, în jocuri de pâcle plutitoare, totuș, câinii caută, cu mai multă poftă; au uitat ca și noi, și de căldură și de obo-seală, căci mai la fiecare clipă sar prepelițele și din când în când și epuri.

Amicul Cornică, nedespărțitul meu tovarăș, radiază de mulțumire, se apropie de mine surâzător și-mi zice:

— «Am ucis doi. Mi-ajunge! Eu, nu mai trag azi în epuri».

— «La fel și eu, Nene Cornică».

— «Atunci dragul meu, pentrucă e cam spre seară, și mă simt obosit, sunt de părere să căutăm un locșor la umbră, unde să ne odihnim puțin».

— «De acord, Nene Cornică. Ideea d-tale e minunată. Așa să facem».

Mai dăm câteva târcoale, la care mai ciupim ceva prepelițe, apoi ne retragem aproape de asfințitul soarelui, într'o vâlcelușe, în jurul căreia niște porumburi gigante, își înălțau mândre, moțurile lor aurii. Aci umbra e destul de deasă și răcoarea plăcută și înviorătoare. Dar cât intrăm în vâlcelușe, Gordonul amicului Cornică caută

foarte încordat și se târăște însemnând un vânat deosebit. Același lucru face și câinele meu.

Ne trece pofta de odihnă și urmărim cu atenție *crochiurile* câinilor, cari căutau din ce în ce mai înfipt, tot mai încordat... până când ajung, în mijlocul vâlcelușei, la câțiva metri numai de porumburi, unde se opresc brusc și marchează, un aret-ferm, .. cataleptic... În vâlcelușe fânul e până la brâu, des ca peria și n'popistrat cu burueni și mărăcinișuri. Aci s'au oprit câinii.

Ne apropiem în grabă și le dăm comanda. Se ridică sfârâind, o pasăre pestriță, mare cât o găină. Amicul Cornică fiind mai aproape, îmi ia înainte și trage. Un țipăt dureros, o fâlfăire greoaie de aripă ruptă și dată pe spate și pasărea cade mototol.

— «In ce ai tras, Nene Cornică?»

— «Intr'o sburătoare, fără 'ndoială»...

— «Intr'un «Ciuf», îl tachinez eu la rându-mi»...

— «Exact! Numai că «Ciufii» ăștia, sunt cam rari și se numesc ...«*Spurcaci*»...

Rămân cu gura căscată privind lung și întrebător pe amicul Cornică care râde ironic, răsucindu-și mustața:

— «Da... da. E un spurcaci... crede-mă... Gicile dragă».

— «Oh! Spurcaci?! Nu mai spune. Adevărat? N'am mai văzut minunea asta de pasăre, de când eram copil»...

Ne repezim amândoi pe urmele câinilor cari au înebunit căutând pe sub mărăcinișuri. Când îi ajungem tocmai îl prinseseră. Eră lovit în aripă. Amicul Cornică îl scoate binișor din gura câinilor cari se certau, cine să-l aporțeze mai repede. Mă uit la el:

— O minune de pasăre, de o frumusețe rară. Un fel de dropie în miniatură. În clipa aceea dela vreo 50 de metri din spatele nostru se ridică sfârâind, al doilea spurcaci, probabil perechea.

Se duce teafăr, căci ne găsește nepregătiți. Privesc la cel din mână și nu mă mai satur. E așa de frumos! Și nu știu pe cine să admir mai întâiu: Câinii?... Pasărea?... sau pe amicul Cornică care fericit o mângâie și o sărută într'una, ca pe un lucru rar... scump.

— «Il vezi? Acesta-i *Spurcaciul*, îmi zice el emoționat. Privește-l. E ceva mai mic ca o găină, cu pene alburii-pestrițe, cam în felul celor de dropie. Mă uit la el cu admirație, și o întrebare îmi încolțește în suflet. De ce i-o fi dat oamenii acestei păsări frumoase, un nume atât de disgrațios: *Spurcaci*?!! Ce urît sună și ce contrast între nume și pasăre. Nume urît și pasăre admirabilă»...

Dar amicul Cornică, mă trezește din gânduri:

— «Il mănânci cu ochii? Iți place?... Te cred amice dragă. *Spurcaciul* este o pasăre minunată, care nu-și merită numele. E poate cel mai frumos vânat, de pe la noi. Oh! măi dragule, mă 'nfior când mă gândesc cât de mulți înpuiau odată pe aici. Ce vremuri fericite! Mi-aduc aminte, că numai într'o singură zi, acum vreo 20 de ani, am ucis — afară de alt vânat — nouă bucăți.. Nu credeam să-l mai văd. Sunt ani de când n'am mai găsit nici unul. Condițiunile de viață s'au schimbat, moșiile s'au împărțit și sunt călcate zilnic de oameni și animale, dușmanii lor de moarte»...

Ne retragem la umbra plăcută a porumburilor și-l admirăm. Soarele în amurg scoborâ maiestos, acoperind câmpia cu mantia lui de purpură. Un vântuleț ușor de toamnă înfioară păienjenisurile miriștilor cari învăluite în purpura amurgului par fire de beteală roșiatică-aurii. Porumburile se clatină și freamătă ușor, discret și lin, tremurându-și moțurile lor muiate în sânge... Umbrele serii se întind încetișor purtate pe aripile adierilor răcoroase, îmbălsămate cu miresme de ierburi coapte, de sulfina, de mușețel, de fân cosit...

Din depărtare, un dulău necăjit, latră a foame, răgușit și rar, împrejurul stânei, iar dinspre *Urlui* se aude deslușit măcăitul rațelor cari vin până la noi împușcând văzduhul cu iuțea fulgerului, — și pierzându-se în zarea însângerată. Undevă o potârniche rătăcită, își cheamă de zor puișorii, ascunși câteva clipe mai înainte, la ivirea vreunui dușman de moarte. Induișoși, ascultăm, cum îi strigă într'una desnădăduită, cu inima ei de mamă fricoasă și iubitoare: *Cișic-cilic... cișic-cilic... ci-șuic...* până ce-o înghite depărtarea și n'o mai auzim. Din porumburile învecinate, ies la lumină spre vâlcelușe, doi vătuiși frățâni, sărind și jucându-se cu lăbuțele. Amicul Cornică îmi face semn să nu-i deranjez. Se apropiu încetișor, ascultând cu atenție, de par'că ne-ar fi simțit. Se opresc la o distanță de 30 de pași, se reazimă pe picioarele dinapoi, ciulesc urechile spre noi și ascultă. Câinii i-au simțit și-i pontează de lângă noi. Mă uit la ei cum tremură vargă, întinși ca niște coarde de contrabas. Ii apuc de zgardă și-i țin pe loc, dar epurașii ne-au văzut mișcarea și-au șters-o.

În urma lor, ceva ruginiu se târăște binișor, lipit cu pământul ca un *arici* care-și caută prada. O recunosc: e o cumetriță șireată. O las să se apropie și când îmi vine bine, trag. O minge roșie cenușie sare de câteva ori, în aer, căutând s'o ia la sănătoasa. Dar câinii au ajuns-o și-o dau târna. Mă apropiu în grabă cu pușca, gata să-i cârpesc și al doilea foc. Însă când ajung la ea, observ că nu mai are nevoie de serviciile mele: răposase! O ridic. E o puiandă frumoșică, cu cojoc bun. Sărmănica! Vână și ea ca și noi și atâta tot. Din nefericire însă o brodisce cam prost.

Foamea nu cunoaște pericole, e îndrăzneță, mai ales când tinerețea o ajută și o mână înainte... Mă uit la botișorul ei frumos și ascuțit: e de-o finețe rară. Par'că n'ar fi fost făcut pentru sfâșiat. Și totuș... cât vânat o fi distrus ea și frățiorii ei. Cât?... Cine știe?! Dar maică-sa, hoța cea bătrână? Pe ce tărâmurii o fi rătăcind ea acuma? Aia nu s'ar fi apropiat atât. E prea rafinată. Ne-ar fi simțit dela distanță. Experiența vieței de războiu continuu, a învățat-o să fie mai precaută, și e greu s'o întâlnești. Nenea Cornică o examinează cu minuțiozitate. Ii citesc mulțumirea în ochi și 'n suflet.

— «E frumoasă, îmi zice el. Bravo!. Ai făcut un bine bietului vânat folositor. Dacă n'ar exista vulpea și lupul, vânatul s'ar înmulți. Dar să mergem, dragul meu. S'a înoptat. Deși, par'că, n'aș mai pleca de aici. Pacea blândă și melancolia acestui amurg de toamnă îmi sfredelesc sufletul. Poate fi ceva mai frumos și mai plăcut decât să surprinzi natura în toată goliciunea ei, în acest neuitat

amurg de toamnă?! Să auzi freamătul câmpiei, să vezi transfigurarea văilor, să asculți șoaptele vânatului, să respiri mireazma divin parfumată, care te'nviorează și-ți dă sănătate, să privești jocul vânatului ce zburdă voios în umbrele serii, iată dragul meu, fericirea adevărată, la care poate râvni, îndeosebi vânătorul cinstit și conștient. Eu n'o dau pe nimic în lume. Aici, în mijlocul naturii, lângă vânatul meu drag, numai aici mă simt eu cu adevărat fericit. Privește ce splendoare! soarele a murit, după dealul acela, hăt... departe, la orizont, înecat într'o baie de sânge, împurpurând vârfurile dealului și azurul bolților albastre....

O lumină violet-albăstrue strălucește în văzduh, până ce pata'nșângerată dela asfințit se pierde cu desăvârșire. Privește ce noian de colori: roșu, purpuriu, violet, indigo, galben, albastru... rând pe rând se schimbă, se prefac, se topesc, se înlocuesc una pe alta...

E măreața pictură a naturii, pe care numai ea poate s'o execute. Câtă splendoare, câtă frumusețe! Rămâne numai să o vezi, da! să ai ochi să vezi, suflet să simți și minte să înțelegi, sublimul, fericirea ce-ți sunt hărăzite cu atât belșug, ție vânătorule...

* * *

...Uhuu... Domnulee Ingeeneer... Domnule Georgică... Uhuu...

Ne strigă par'că cineva.

— «Da, îl aud: E Tudorache. Il uitasem. Sărmanul, cât ne-o fi căutat el. Răspunde-i tu, că ești mai tinerel și ai glas mai puternic.

— ..., Măai Tudorache, măi. Vîno 'ncoace băăă, suntem aici.

— Vin, vin numaidecât.

După puțin timp auzim un huruit din ce în ce mai pronunțat, până când, însfârșit, distingem în clar-obscurul nopții, o matahală neagră, care se apropie de noi. Apoi, tot mai lămurit, zărim călușii lui Tudorache al nostru, precum și simpaticea dumnealui *siloetă*, lungăreață și subțiratică, cu umerii încovoiați și aduși înainte, cu fața de ceară și gâtul de cocostârc, pe care stă rezemat și trist, un cap micuț blond și galben ca o gutue tomnatică...

— ...«Mi-o făcurăți, boerilor... Mi-o făcurăți... bună!...

— «Ce ți-am făcut, măi Tudorache?»

— Ce mi-ați făcut? Mai mă 'ntrebați?! Păi, ce 'nsemnează asta? Vă bateți joc de mine, hai? Eu vă caut ca un năuc, de un ceas și mai bine și strig, de mi-am spart pieptul și d-voastră habar n'aveți. Stați la taifas, și 'n mine sfârâie inima de grija d-voastră. Hai, suiți-vă colea să mergem mai repede că ne-a apucat miezu nopții. Când mai ajungem noi la Roșiori, că e drum, nu jucărie?..

— Așa e Tudorache! Ai dreptate. Dar mână și tu nițel mai repede și om ajunge numaidecât cu telegarii tăi!

Ne urcăm și ne răsturnăm peste fânul și trifoiul de curând cosit cu care Tudorache, avusese grija să-și umple, până deasupra loitrelor, dricul poștalionului.

Apoi, pornim încetșor legănați și îmbătați de mireazma fânului, pe drumeagul dintre cletele miriștilor și al porumburilor, ce strălucesc ca o pădure de argint în bătaia lunei, care gentilă, ne-a trimis făclierii săi, să ne lumineze calea ce șerpuește, albă ca argintul, pierzându-se hăt... mai departe după o cotitură a lanurilor în spre *valea Urhiiului*, apoi spre apele *Bratcovului*, spre *Rusca Vacilor* și însfârșit spre Roșiorii de Vede, a căruia lumină proiectează în depărtare o enormă pată albă-gălbue pe albastrul imaculat al cerului.

Raportul anual al unei societăți de vânatoare nou înființată (Anul 1925—1926)

Grație Legii noastre vânătorești și mai ales în urma strictei aplicări de către vânătorii noștri conștienți de îndatoririle lor față de vânat, roadele binefăcătoare nu încetează a se arăta, și să sperăm că cu timpul vom avea iarăș teritoriile bogate în vânat de dinainte de războiu.

Publicăm mai la vale raporturile unor societăți de vânatoare către Onor. Direcțiune a Vânătoarei, din care rezultă că în teritoriile administrate în mod vânătorec vânatul folositor este pretutindeni ocrotit, înlesnindu-i-se înmulțirea, iar răpitoarele sunt distruse fără milă. Numărul de vânat util ce se împușcă este într-o proporție minimală față de cel răpitor, iar rezultatele de sigur că nu vor înceta a se arăta.

ONORATE D-LE DIRECTOR,

Am onoare a vă trimite următorul raport anual al unei societăți de vânatoare nou înființată. Va fi pentru mulți cititori ai «Revistei» interesant de a află, că și o societate nouă poate aduce în cele mai grele împrejurări și în scurt timp, o ameliorare foarte importantă a situației vânatului, chiar și în cele mai neglijate teritorii mici arendate. Cred însă, că multe dintre noile societăți, înființate pe baza noii legi pentru protecția vânatului și regulamentul vânătoarei, pot învăța, cum să ajute teritoriile lor depopulate, prin jertfe multe dar bucuroase. Din raportul original am lăsat toate chestiunile personale la o parte, citând numai lucrurile reale.

Primiți vă rog, onor. d-le Director, mulțumirea mea pentru primirea raportului în «Revistă».

IOAN RAMPELT
Subinspector de vânatoare
al jud. Târnava-Mare

Societățile de vânatoare «Conservarea vânatului» și «Hubertus» din Mediaș, jud. Târnava-Mare, au hotărât, din cauza numărului minimal al membrilor și greutăților ce erau de așteptat cu arendarea teritoriilor, ca să se unească și să exploateze în comun teritoriile arendate. Un comitet comun de 6 membri au condus toate afacerile vânatului. După o stăruință îndelungată s'a putut arenda teritoriile comunelor Ațel, Brateiu, Busd și o parte din teritoriul Mediaș, cu prețul de Lei 20.000.— anual, primind și aprobarea contractelor din partea Direcției Vânătoarei. Aceste patru teritorii sunt situate chiar în apropierea orașului Mediaș, formează un teritoriu întreg cu o întindere de aproape 6000 hect., și se află într-o stare de plâns. Mistreții aflați pe aceste teritorii au fost alungați total de acolo, atât prin vânătorearea intensivă cu copoii cât și prin vânare nemiloasă. Numai vreo zece căprioare au putut scăpa de alungările lupilor, ale zavoilor cât și copoilor, care vânau și în timpul de cruțare. Starea iepurilor a fost decimată — afară de cei ce au fost împușcați — și de o boală, care n'a putut fi stabilită. Potârnicile au pierit de frigul cel mare din iernile anterioare precum și în urma dușmanilor lor, și au rămas numai vreo 3—4 stoluri mici. Aceste teritorii au fost afară de acestea căutate aproape în fiecare noapte de lupi, câini vagabonzi, pisici și alte animale stricătoare.

Pentru a se putea înlătura acest rău, au fost angajați în primul rând păzitori privați de vânatoare; unul dintre ei a fost ca forestier peste 30 de ani într'un asemenea serviciu. Cu ajutorul păzitorilor de vânatoare și al membrilor s'a început o nimicire activă a sălbătaciunilor stricătoare. Ca premii, s'a stabilit pentru membri și păzitori: pentru împușcarea unui lup 500 lei, pentru o vulpe 250 lei, un câine vagabond 150 lei, o pisică 50 lei, un uliu 200 lei, un busard 50 lei, o cioară 20 lei, o țarcă 20 lei. Toți copoii, zavoii și câinii de casă înțâlniți pe teritorii au fost nimiciți. Pentru vânătorearea păsărilor răpitoare s'a cumpărat — contribuind cu toții — o bufniță (*Strix bubo maximus*). S'a înființat locuri de pază la hoit, care au fost prevăzute adeseori cu mortăciuni pentru atragerea vânatului stricător.

S'a construit o colibă potrivită pentru pândă în timpul iernii, și s'a aranjat opt goane exclusiv pentru animale stricătoare. Pe la sfârșitul lui Decembrie s'a început — cu permisul Inspectoratului de vânatoare — otrăvirea animalelor răpitoare, pentru care s'a folosit ca otrăvă strychnina și fosforul. Dela firma Grell & Comp. din Silezia s'a comandat un coș pentru prinderea uliilor. Succesul acestor măsuri luate a fost: 3 lupi, 34 vulpi, 43 câini vagabonzi, 24 pisici și aproape 200 păsări răpitoare.

Împușcarea vânatului folositor a fost foarte restrânsă, iar vânătorearea căprioarelor și a potârnicilor interzisă de tot. Eपुरi au putut fi împușcați numai câte 6 de fiecare membru, pe tot timpul sezonului. Trebuie apreciată și nu merită decât toată lauda, concepția vânătorească a membrilor, prin faptul că aceștia nu s'au folosit nici de această permisiune, ci s'au mulțumit în general cu unul sau doi iepuri pentru tot anul. În total s'au împușcat 24 iepuri și 55 sitari. Proporția împușcării vânatului folositor denotă deci o modestie mare în interesul vânătoarei, dacă se ia în considerare și faptul, că cheltuielile administrative se urcă în acest an la 60.000 lei.

Ca o altă măsură luată pentru ameliorarea vânatului folositor mai amintim, că vânătorearea cu copoii obișnuită în aceste regiuni, a fost cu totul oprită fiind înlocuită cu vânătorearea cu prepelica și cu gonaci.

Pentru ridicarea și înmulțirea căprioarelor, s'a așezat în mai multe locuri potrivite troace cu sare, la care căprioarele au tras numai decît. Deasemenea au fost căutate de potârnicii iarna locurile cu hrană făcute pentru ele, pe când cele pentru căprioare n'au avut succes, fiindcă zăpada a fost puțină și le-a dat posibilitatea ca să se hrănească. Nici stăruința de a stabili din mațele iepurilor împușcați, boala de anul trecut, n'a avut nici un succes, fiindcă părțile interne au fost în general sănătoase. Într'adevăr, după un sezon nu s'au găsit iepuri morți.

Cu părere de rău mai amintim faptul că nu s'a putut ajunge la scopul dorit în chestiunea importului vânatului de prăsilă, fiindcă cererea înaintată Direcției Vânătoarei pentru ouă de potârnicii și fazani precum și pentru potârnicii vii, n'a avut succes. Nici iepuri n'am putut importa, deoarece condițiunile firmelor din Viena și Budapesta erau prea grele. Însă sperăm, că Direcțiunea Vânătoarei va sprijini pe anul viitor străduințele noastre pentru procurarea vânatului de prăsilă, și ne va pune la dispoziție un număr satisfăcător de iepuri și potârnicii, pe prețuri convenabile.

Educația vânătorească a membrilor noștri a mai fost sprijinită pe următoarele reviste: «Revista Vânătorilor», «Vadász Ujság», «Wild und Hund», «Weidmannsheil» și «Karpathen-Jagdkalender». Pentru biblioteca din nou înființată, s'au procurat vreo 15 lucrări mai mari referitoare la vânătorearea, cu prețul de 12.000 lei. Afară de aceasta, au mai fost donate și din partea membrilor câteva volume.

Pentru ca să se țină seamă și de simțământul de unire al membrilor, și ca să se poată examina și iscusința lor în privința tirului, s'a aranjat o serbare de tir la talere de asfalt, care a avut un succes foarte bun.

Dacă ținem seamă de succesele primului an, trebuie să constatăm, că starea vânatului s'a îmbunătățit foarte mult prin măsurile luate. Numărul căprioarelor s'a urcat, cu pui, cam la 25, iar iepurii s'au înmulțit simțitor față de anul trecut. Deoarece pentru anul viitor s'a permis împușcarea numai a 5 iepuri de fiecare membru și vânatul căprioarelor și a potârnicilor este interzis și mai departe putem spera, că starea vânatului folositor va deveni foarte bună cu timpul. Deasemenea și vânatul stricător a scăzut față de vânatul folositor. Trebuie să avem grijă — fără ca să stărpim acest vânat plin de farmec — de a împiedeca cu toate mijloacele numeroasa lui înmulțire.

Cu toate că la început societățile noastre au fost văzute cu ochi răi peste tot, și chiar de către autorități, totuș putem constata că intențiile bune vânătorești au fost recunoscute. Sperăm, că această stare se va îmbunătăți din ce în ce, spre a putea lucra cu ajutorul tuturor factorilor competenți, chemați pentru perfecționarea iubitei noastre vânătore!

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNE MINISTERIALĂ

Prin Deciziunea d-lui ministru al Agriculturii și Domeniilor cu No. 62.383/1926 se oprește, cu începere dela 15 Octomvrie și până la 1 Februarie 1927, vânătoria în toată țara a caprei negre (partea femeiască).

~ ~ ~

A V I Z

Brigadierii de vânătoare ce doresc a ocupa un serviciu, sunt rugați a se adresa d-lor:

I. *Eugen Podoabă*, inspector de vânătoare, str. Regele Ferdinand, 13, Dej, jud. Someș, și

II. *Nicu I. Juvara*, inspector de vânătoare al jud. Tutova, Bârlad, indicând totdeauna dacă sunt căsătoriți sau nu, precum și pretențiunile de salariu.

~ ~ ~

EXTRACT No. 35.342

Grefa Tribunalului Mehedinți S. I.

Prin ședința civilă a acestui Tribunal cu No. 372 din 25 Iunie 1925, s'a admis cererea Societății de Vânătoare «Sturzul» cu sediul în Buicești, jud. Mehedinți, și s'a ordonat înscrierea în registrul persoanelor juridice.

Această Societate este înființată în baza statutelor autentificate de judecătoria ocolului rural Strehaia lot 54/924.

Că membrii de conducere sunt:

1. Al. Bratu, inginer silvic din Butoești, președinte.

2. Al. Diaconu, învățător, V. Burdușel, agricultor, C. Rădulescu, Ion Ilie Mitea, toți agricultori.

Scopul societății este protecția și înmulțirea vânatului.

Prezentul extract se va publica în «Monitorul Oficial», *Revista Vânătorilor* și ziarul «Uniunea».

Grefier, (ss) *I. N. Enescu*.

~ ~ ~

No. 760/926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat al comunei Valea Crișului, jud. Treiscaune, cu întindere de 5598 jug., cat., se va da în arendă prin licitație publică la primăria susmenționată, în ziua de 2 Octomvrie 1926 ora 2 p. m., pe timp de 6 ani, cu începere dela 3 Octomvrie 1926.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 72—83 din legea de contabilitate publică.

Condițiunile de licitație sunt afișate la biurul primăriei.

Valea Crișului, la 26 August 1926.

Notar c., (ss) *Toth*.

Primar com., (ss) *Juliu Kiss*.

~ ~ ~

Primăria Comunei Band

No. 667/1926

PUBLICAȚIUNE

În baza hotărârii No. 22/1926 a consiliului comunal publicăm, că teritoriul de vânat al comunei Band, se va da în arendă pe 3 ani, dela 1 Iulie 1926 până la 1 Iulie 1929.

Prețul de strigare este Lei 6000.

Vadiu 10%.

Licitația se va ține la primăria Band în ziua de 15 Sept. 1926, orele 5 p. m.

Condițiunile de licitație se pot vedea în orele oficiale la biurul notarial.

Band, la 7 August 1926.

Primar, (ss) *David Alex*.

Notar, *Indescifrabil*.

~ ~ ~

Notariatul Rimetea (Prăscău)

No. J. 604/37 din 24 Aug. 1926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că comunele Rimetea, Colțești, Izvoarele și Valișoara exarendează prin licitație publică terenurile de vânat pe 3 ani. Licitația se va ține la primăria fiecărei comune în zilele fixate mai jos:

1. În Rimetea la 19 Sept. 1926, orele 11.

2. » Colțești la 19 » 1926, » 14.

3. » Izvoarele la 19 » 1926, » 15.

4. » Valișoara la 19 » 1926, » 16.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primăriile respective din jud. Turda.

Notar, (ss) *Dr. Nicolae Lazăr*.

~ ~ ~

Primăria Comunei Goleasca

Județul Vlașca

No. 543/1926

PUBLICAȚIUNE

Noi, Constantin P. Jăgăru, primarul comunei Goleasca din plasa Argeș, județul Vlașca, având în vedere interesele comunei și dispozițiunile art. 8—46 din legea pentru protecția vânatului.

Publicăm spre cunoștința generală, că în ziua de 19 Septemvrie a. c., se va ține licitație publică în localul primăriei pentru arendarea dreptului de vânătoare de pe teritoriul acestei comuni, în suprafață de circa.....

Arendarea se va face pe un termen de 5 ani, cu începere chiar din ziua licitației.

Prețul dela care va începe licitația este de lei 1200 anual.

Concurenții vor fi însoțiți de garanția legală de 10% și de actele doveditoare că sunt vânători și posed permisiuni de purtat arme.

Făcută azi 16 August 1926 la Goleasca.

Primar, (ss) *Const. P. Jăgăru*.

Notar, *Indescifrabil*.

~ ~ ~

No. 760/926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat al comunei Calnic, jud. Treiscaune, cu întindere de 3517 jug. cat., se va da în arendă prin licitație publică la primăria din Calnic în ziua de 2 Octomvrie 1926 ora 9 a. m., pe timp de 6 ani, cu începere dela 3 Octomvrie 1926.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 72-83 din legea de contabilitate publică.

Condițiunile de licitație sunt afișate la biroul primăriei.

Calnic, la 26 August 1926.

Notar c., (ss) *Toth*.

Primar com., (ss) *Moise Vaska*.

~ ~ ~

Primăria Comunei Giulvăz

No. 414/926

PUBLICAȚIUNE

Licitația publicată pe ziua de 5 Septemvrie 1926 neavând rezultat, publicăm din nou licitația pentru arendarea dreptului de vânat asupra hotarului comunei Giulvăz, cu extensiunea de 3657 jug. cad., care se ține la 16 Octomvrie 1926 a. m., la ora 10, în localul primăriei.

Vânatul se vinde pe 10 ani. Prețul de exclamare Lei 10.000, vadiul 10%; celelalte condițiuni se pot vedea la primărie în orele oficiale. Giulvăz, la 8 Septemvrie 1926.

Jud. Timiș-Torontal.

Primăria.

~ ~ ~

Primăria Comunei Letea
Județul Bacău

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința tuturor amatorilor, că în ziua de 14 Septembrie 1926, ora 10 dimineața, se va ține, în cancelaria acestei comune, licitație publică cu oferte închise pentru arendarea pe o perioadă de cinci ani, a dreptului de vânat de pe moșia fostă a d-nei General Averescu din această comună, cu începere dela data aprobării licitației.

Concurenții trebuie să posede autorizația necesară, eliberată de Ministerul de Domenii.

Prețul dela care va începe licitația este de 100 lei anual.

Garanția 10 la sută.

Condițiuni detaliate se pot vedea în orele de serviciu la primăria comunei.

Primar, (ss) *Indescifrabil.*

Secretar, (ss) *Indescifrabil.*

No. 1098

1926 August 8

~ ~ ~

Primăria Comunei Sărata
Județul Bacău

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința amatorilor, că în ziua de 14 Septembrie 1926, orele 10 dimineața, se va ține în cancelaria acestei comune licitație publică cu oferte închise pentru darea în arendă pe un period de cinci ani a dreptului de vânat de pe teritoriul comunei, cu începere dela data aprobării licitației.

Concurenții trebuie să posede autorizația necesară, eliberată de Ministerul de Domenii.

Prețul dela care va începe licitația este de lei 200 anual.

Garanția 10 la sută.

Condițiunile detaliate se pot vedea în orele de serviciu, la primăria comunei.

Președ. Comis. Inter., (ss) *C. Mazilu.* Secretar, (ss) *Indescifrabil.*

No. 989

9 August 1926

~ ~ ~

Notar Cercual din Căpușul-Mare

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că teritoriile de vânat ale comunelor mai jos notate, se vor da în arendă pe timp de 6 ani, începând dela 20 Octombrie 1926 până la 19 Octombrie 1932, prin licitație publică, care se va ține în biurul notarial din Căpușul-Mare în ziua de 9 Octombrie 1926, după cum urmează.

1. Dângăul-Mic, întindere 739 jug. Prețul de strigare anual 200 lei, ora 8 a. m.

2. Dângăul-Mare, întinderea 1770 jug. Prețul de strigare anual 500 lei, ora 10 a. m.

3. Agârbiciu, întinderea 3207 jug. Prețul de strigare anual 500 lei, ora 11 a. m.

4. Straja, întinderea 619 jug. Prețul de strigare anual 200 lei, ora 1. p. m.

5. Căpușul-Mare, întinderea 2259 jug. Prețul de strigare anual 500 lei, ora 3 p. m.

Notar, (ss) *Indescifrabil.*

Căpușul-Mare, la 16 August 1926

No. 363/1926

Primăria Comunei Măgureni
Județul Prahova

PUBLICAȚIUNE

Noi Președintele Comisiunii Interjmare al comunei Măgureni din plasa Prahova, jud. Prahova.

Aducem la cunoștința Societăților de Vânătoare și tuturor persoanelor cari îndeplinesc condițiunile art. 13 din legea protecția vânatului, că în ziua de 1 Octombrie 1926, orele 10 dimineața, se va ține licitație în cancelaria acestei primării, cu oferte închise, pentru arendarea pe termen de 3 ani dela facerea contractului, a 957 hect. teren de vânătoare, situat în cuprinsul acestei comune.

D-nii amatori, pentru a fi admiși la concurență, vor trebui să fie însoțiți de cuvenitele garanții de 10% din valoarea totală.

Primar, (ss) *Indescifrabil.*

Notar, (ss) *Indescifrabil.*

No. 1372

1926 August 10

~ ~ ~

Primăria Comunei Beltiug
Județul Satul Mare

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că teritoriul de vânat al comunei Beltiug, cu suprafața de cca. 970 jug. cad., în ziua de 2 Octombrie 1926 ora 10 a. m., se da în arendă la localul primăriei comunei Beltiug, prin licitație publică, pe 6 (șase) ani.

Prețul de strigare va fi de Lei 485; vadiul 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea între orele oficioase, la primăria comunală.

Beltiug, la 18 August 1926

Notar, (ss) *Indescifrabil.*

No. Ad. 123/926

~ ~ ~

Notariatul Cercual Ciuchiciu

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu dispozițiunile art. 8—14 din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânătoare a comunelor Nicolinți-Ciuchici, Macoviște și Petrilova, plasa Răcășdia, județul Caraș, se va da în arendă timp de 6 (șase) ani consecutivi, cu începere dela data de 1 Octombrie 1926, până la 30 Septembrie 1932.

Terenurile cari se vor arendă sunt terenuri expropriate și terenuri comunale, în extindere de:

Comuna Nicolinți; terenul comunal 2750 jug. 356 st. p.

Comuna Nicolinți; terenul expropriat 324 jug. ... st. p.

Comuna Ciuchiciu; terenul comunal 3031 jug. ... st. p.

Comuna Ciuchiciu; terenul expropriat 85 jug. ... st. p.

Comuna Macoviște; terenul comunal 1013 jug. 517 st. p.

Comuna Macoviște; terenul expropriat 497 jug. ... st. p.

Comuna Petrilova; terenul comunal 2023 jug. 960 st. p.

Comuna Petrilova; terenul expropriat 218 jug. ... st. p.

Licitația publică se va ține în comuna Nicolinți la 27 Septembrie 1926, ora 9.

În comuna Ciuchiciu la 27 Septembrie 1926, ora 17.

În comuna Macoviște la 28 Septembrie 1926, ora 9.

În comuna Petrilova la 88 Septembrie 1926, ora 11.

Prețul de strigare în comuna Nicolinți 200 lei anual.

Prețul de strigare în comuna Ciuchiciu 200 lei anual.

Prețul de strigare în comuna Macoviște 200 lei anual.

Prețul de strigare în comuna Petrilova 200 lei anual.

Licitația publică se va ține în fiecare comună în localul primăriei.

Doritorii de a lua parte la licitație sunt obligați a prezenta autorizațiunea prescrisă de art. 13 din legea vânatului.

Condițiunile de licitație se pot vedea în fiecare zi în orele oficiale la biroul notarial cercual din Ciuchiciu.

Ciuchiciu, la 26 Iulie 1926

No. 565/1926

Notar cercual, (ss) *Alex. Stoiacovici.*

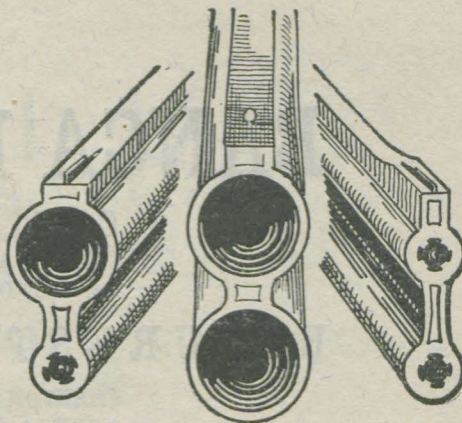

Gebrüder Merkel
Gendehre

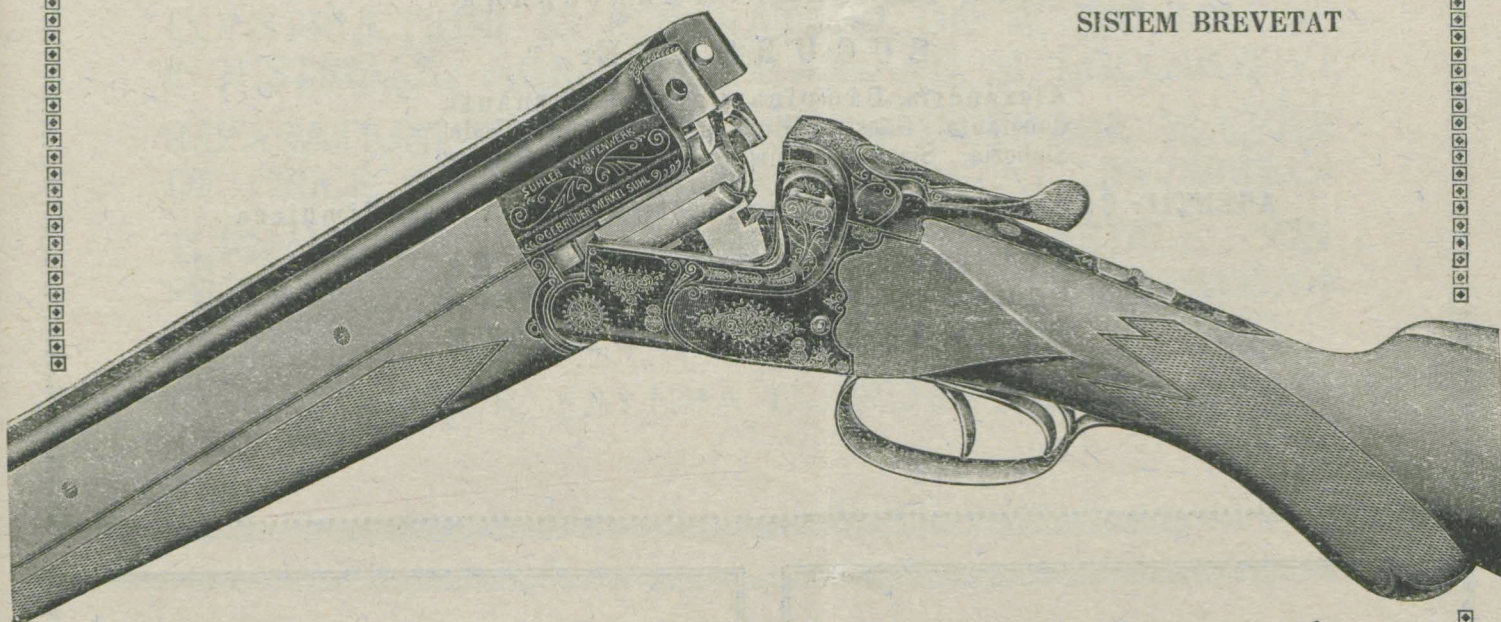
FONDATA IN 1898

MARCA FABRICEI

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu - Măgurele

AGENȚII: Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

De vânzare

Cățea pointeră pur sânge, din câini
importați cu pedigree. Etate un an,
frumoasă, bună aporteură; preț
6.000 lei.

Adresați la „UNIUNE“

DE VÂNZARE

- 1) Cățea brac german de 3 ani, gris cu pete maro,
dresaj de câmp și baltă, nas foarte bun, aclimati-
zată (Dobrogea), aporțează, nu fuge după epure.
Prețul Lei 15.000
- 2) Doi căței de câte un an, albi cu pete mici gris
și maro (Forellentiger), dresați la fel. Prețul câte
9.000 Lei bucata.

A se adresa D-lui Doctor MELNIKOW
La D-1 Dir. G-1 DUCA, Calea Călărașilor No. 146

De vânzare

Carabină de vânatoare Mauser 7 m/m,
cu lunetă Oige-Luxor 6 ori, aproape
nouă, tir de precizie extraordinară, du-
blă detantă, cârlige pentru sprijinit arma.
Prețul împreună cu 200 cartușe, vargă și
curea Lei 16.000

Se găsește la „UNIUNE“

STANKOWSKY IOSIF

ARMURIER-FARMACIST

Execută transformări de arme, transformă camerele țevelor
dintr'un calibru mai mic într'unul mai mare, corijează
tirul armelor cu glonț și montează lunete, face paturi în
orice execuție din lemn de nuc, execută reparațiuni,
brunaj, etc., face arcuri pentru percutoare din oțel special
chrom-silicium, deasemenea și înălțătoare, forme pentru
turnatul gloanțelor și alicelor, aparate pentru recalibrarea
tuburilor de alamă, toate acestea cu o minuțiozitate micro-
metrică. Livrează renumitul ulei de armă «NITROPER-
DENOL», în orice cantitate, direct sau prin «Uniune».

TÂRGU-MUREȘ * Strada Lazăr No. 1

„D A N U B I U L“

ȘANTIERELE ȚĂRII ROMÂNEȘTI PENTRU CONSTRUCȚIUNI
NAVALE ȘI METALURGIE * SOCIETATE ANONIMA * BRAILA

CONSTRUCȚIUNI, REPARAȚIUNI ȘI MODIFICĂRI DE VASE
NAVALE DE ORICE CATEGORIE

CONSTRUCȚIUNI ȘI REPARAȚIUNI DE MAȘINI MARINE,
INDUSTRIALE, AGRICOLE, VAGOANE ȘI LOCOMOTIVE

REPARAȚIUNI DE AUTOMOBILE ȘI MOTOARE, LUCRĂRI
DE ORICE GEN LA MAȘINA DE FREZAT UNIVERSALĂ

TURNĂTORIE DE FONTĂ, BRONZ ȘI ALTE METALE, CON-
FEȚIONAREA SPECIALĂ A CORPURIILOR ȘI CAPETELOR
„DIESEL“

DOC PLUTITOR, ȘALUPĂ CU POMPE DE SALVARE

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMÂNEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI, Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vice-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

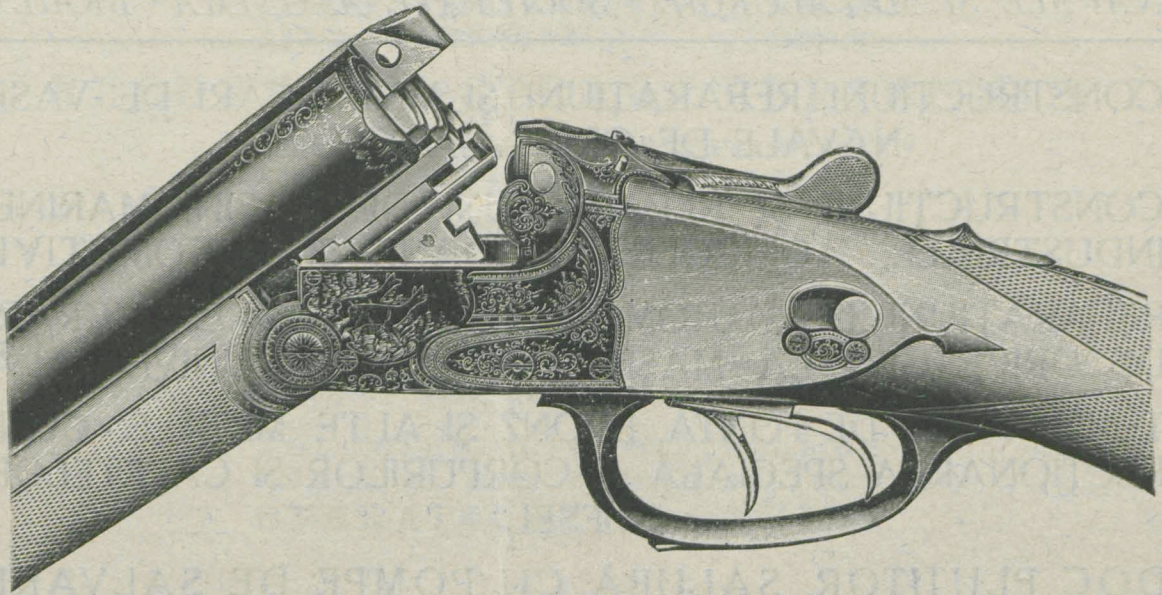
Membrii:

VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără efortor.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE».

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

**ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)**

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceea căroră vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
SAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI